

KUZGUN

HACI SABANCI ANADOLU LİSESİ

2023/24

KUZGUN 2023/2024 YAZAR VE ESER LİSTESİ

1. KARANFİL-Betül Özlem Abdullahoğlu
2. DEĞİŞİM -Eren İnce
3. YOL- Selin Acar
4. HAYATA DAİR -Yılmaz Furkan Gurada
5. SİNEK İLACI ARABASI VE ÇOCUK -Yılmaz Furkan Gurada
6. HIRSIZ- Efe Kerem Kezer
7. RASTLANTIYA ÖVGÜ - 12 D
8. YALNIZLIĞA ÖVGÜ- Ecenur Karaaslan
9. DÜNDEN BUGÜNE ÜSKÜDAR - Ecenur Karaaslan- Efe Kerem Kezer
10. SUÇLU İNSAN- Tuğrul Çınar
11. ÖZÜRNÂME- Kaan Mutlu
12. TEKLİK- Elif Naz Ölüç
13. RASTLANTININ HEDİYESİ- Şahin Arda ÇAKIR
14. HAYATI YAŞAMAK- Ebrar SARIKOÇ
15. KÜRŞAD VE HARP- Kenan Ecevit
16. SADECE HAYAT- Efe Aslan
17. UNUTULMAYAN BİR HATIRA- Efe Aslan
18. KİM?- Melisa Bezigin
19. FISILTI- Ceren DELEN
20. KESKİN UYKU- Cemre Simay Kasaroğlu
21. KÜÇÜK PRENSES- Zeynep Nisa Yılmaz
22. ARTIK GELMİYORUM YANINA- Efe Kerem Kezer
23. AKIL HASTANESİ- Onur Efe Gündem
24. İPEK HANIM VE NACİ- Ekin Güzel
25. CAHİLCE İHTİYARLAMAK- Azra ARSLAN
26. OYUN- Cemre Simay Kasaroğlu
27. ALIŞMAK- IŞıl karataş
28. UMUT- Cansu SEN
29. LOTUS- Yağmur Özen
30. ZEHİR- Ece Berra Albayrak
31. ANİ-Duru Ölçer
32. NARSİST- Beril Su Çıtlak
33. KAHVALTI - Dilay Kınık
34. KIŞ AMA NE KIŞ- Doğa Irmak Ustabası
35. BADEM- Alim Adem Kürkçüoğlu
36. ÇAY- Yağmur Sarım
37. AĞUSTOS BÖCEĞİ- Muhammed Mustafa Kızıhan
38. EL ELE- Burak Kılıç
39. KIŞ- Zeynep Dikmen
40. KÜÇÜK ADIMLAR- Sıla Akarsu
41. BAŐLIKSİZ -12 B
42. BANK- Nazenin Sümertaş
43. MÜPHEM- Sudenaz Karaca
44. BU SEFERKİ RÜYA DEĞİL- Ahmet Şabançelebi
45. ZAMAN- Enes Şen
46. SESSİZLİĞİ BOZMAK- İdil Asya Tulgar
47. UMUT IŞIĞI- Meriç Đuru Soyal
48. AŞK CESUR İNSANLARIN IŐİDİR/ANNA KARENİNA ROMAN İNCELEMES-Efe Kerem Kezer
49. DALGALARIN SESİ-Hanzade Tengillimoğlu
50. KADER ANAHTARI-İclal Ecrin KeleŐođlu

mizanpaj: Kerem Hamdi Çiçek , İclal Ecrin KeleŐođlu

kapak tasarımı: Ecenur Karaaslan

GENÇ OLMAK

Bir yaz akşamı, sokakta mahallenin gençleri voleybol maçı yapıyorlar. Elimde kahveyle balkonda onları izlemek çok zevkli. Onları izlerken aklıma kendi gençliğim, arkadaşlarımla oynadığım sokak oyunları ve maçlar geliyor. Genç olmak ne de güzel şey. İnsan genç olmamın kıymetini yaş aldıkça fark ediyormuş. Neler vermezdim sokaktaki o gençler yerinde olup tek derdimin maçı kazanmak olmasını... Neler vermezdim gençliğime dönmek için... Ben elimdeki kahveyi yudumlarken gençlerin attıkları top hızla balkonumdaki saksıya çarptı. Bana gençliğimi hatırlatan bu an beni sinirlendirmedi. Yüzümde tatlı bi gülümsemeyle topu gençlere geri attım ve gençlik anlarımla baş başa kaldım.

Ecrin Beyza Bulut

AŞK CESUR İNSANLARIN İŞİDİR ANNA KARENİNA ROMAN İNCELEMESİ

Aşk, hayattan yara almış insanların kuşanmak zorunda hissettiği bir kılıçtır. Bazen kendini korumak için, bazen sevdiklerini. Bazen de intikam almak için. Yalnız, yarası olmayan kuşanamaz; bir şeyler feda etmeyen kılıcını o keskinlikte bileyemez. Anna'nın aşk kılıcı ise dokunduğunu parçalayacak kadar keskin, içindeki yangın sıçrayanı kül edecek kadar harlıydı.

Vronskiy'in hayalleri, hedefleri, tutkuları vardı. Anna'nın ise Vronskiy'si. Vronskiy için Anna hayatının önemli bir parçasıydı belki. Ama Anna için Vronskiy; nefes aldığı, yaşadığını hissettiği anlardı. Herkesi feda etmişti Anna. Oğlunu bile bırakmış, saygınlığını yitirmişti. Vronskiy'i yanına, herkesi karşısına almaya hazırdı Anna. Vronskiy... Korkak Vronskiy! Ne Anna için gemileri yaktı ne de onun güzelliğinden vazgeçti. İki arada bir derede ne kadar yıprandı bilemem ama Anna'yı çok yıprattı. Suçlulardan biriydi şüphesiz. Faildi, mağrurdu aynı zamanda. Anna ilk defa beraber olduklarında söylemişti aşında: "Senden başka hiçbir şeyim yok. Bunu unutma." Vronskiy de böyle düşünse daha farklı bir hayatları olabilirdi belki. Anna'yı yaşarken öldüren de, intihara sürükleyen de işte bu dengesizlikti. Aristokrasinin ve toplumun baskısı da kahrediyordu Anna'yı fakat beklediğini alamama, gösterdiği ilgi, şefkat, tutkuyu onun gözlerinde görememe... Anna'yı bu bitiriyordu işte. Ve öleceği tren istasyonuna gitmeden kendi kendine düşündükleri... "Benim her şeyim o ve onun giderek daha fazla kendini bana vermesini istiyorum. Oysa onun gitgide daha fazla istediği şey ise benden uzaklaşmak."

HERKESİN PİŞMANLIĞI YÜREĞİ KADAR

Pişmanlığın iki türü olduğu söylenir. Birincisi; söylenen, yapılan ve iş işten geçmiş olanlar. İkincisi ise söylenemeyen son sözler, cesaret edilemeyip içinde kalanlar. İkincisinin daha acı olduğunu duymuşuzdur ya da biraz düşününce hak veririz ancak gerçekten öyle midir?

Anna'nın kardeşi Stephan'ın eşi Dollı ve Anna'yı düşünelim. Kitabın ilk cümlesinde bahsediyor aslında: "Bütün mutlu aileler birbirine benzer, her mutsuz ailenin mutsuzluğu kendine göredir. Oblonskiy'lerin evinde işler karışmıştı." Kitap Dollı'nın aldatılması ile başlar ve ikisini barıştırması için Stephan'ın Anna'yı çağırmasıyla da Anna gelir. Dollı'nın başını alıp gidememesi, sonunda yine barışıp devam etmesi ve ne mutlu ne de mutsuz olacağı bir hayatı tercih edip risk almaması onun içinde bir pişmanlık olarak kaldı belki de. Duygusal buhrana kadar Anna da aynı bu yoldan geliyor ve bence Dollı'nın cesaret edemeyip geri döndüğü o yolda Anna durmayıp devam ediyor. Tabuları yıkıyor ve Vronskiy ile hiç bilinmeyen, her an ayağı kayıp uçurumdan aşağı yuvarlanabileceği bir yola giriyor. Belki de nereye gittiği bilinmeyen bir trene iki kişilik bilet alıyor. İşte bu da eyleminin sonunda pişman olmak. Tabi Anna pişmansa. Şimdi yeniden düşündüğümde sakın, baş kaldırmadan, kimseyi karşına almadan yaşanan ve çocukların derdiyle yaşlanıp ağır ağır öleceğim sessiz sakın bir hayat mı daha büyük bir pişmanlık yoksa aşk, haz, tutku, heyecan, mutluluk gibi duyguları sonuna kadar yaşasam da bedelini hem yaşarken hem de yetmezmiş gibi canımla ödediğim bir hayat mı daha büyük pişmanlık?

Bu bölümü de Anna'nın çaresizlik içinde Dollı'ye sığınıp içini döktüğü, oğlu ve Vronskiy ile ilgili söylediği şu cümlelerle bitirelim: "Sadece bu iki varlığı seviyorum ve biri öbürüne izin vermiyor. Onları bir araya getiremiyorum, oysa benim için tek gerekli olan bu. Eğer bu olmuyorsa, o zaman hiç fark etmez. Hiç, hiç fark etmez. Bir şekilde sonu gelecek bunun." Herkese kaldırabileceği kadar yük verilmiş. Anna'nın yükü ise onun dik omuzları için bile çok ağırdı.

HEPİMİZ BİRAZ LEVİN'İZ

Gel gelelim Levin'e. Levin'in Tolstoy'un kendisini temsil ettiğini biliyoruz ve bunun yansımalarını ise görüyoruz. Rusya hakkındaki görüşlerini Levin üzerinden konuşturan Tolstoy'un felsefi sorgulamalarını da karakter gelişimi şeklinde Levin üzerinden görüyoruz. Başlarda tanrıya inanmayan Levin'in son bölümdeki anlam arayışı ve karısı ile çocuğunu bulunca tekrar tekrar "Tanrıya şükürler olsun." deyişi Levin'in kitap boyu sık sık yaptığı sorgulamaları sonucu gelişiyor. Beni yer yer sıkı da oluşturduğu Levin karakteri Anna ile beraber iki ana karakterden birisi ve okurken ikisiyle de inanılmaz yakın bağlar kuruyorsunuz. Okurken kendimi en yakın Levin'e hissettim sanırım. En doğal, en gerçek oydu ve inanıyorum ki herkeste biraz ondan var. Levin'in karakteri ve Kiti ile ilgili bölüme geçmeden Levin'in huzura erdiği ve kitabın son sözleri olan kısım şu şekilde: " Her zamanki gibi arabacı İvan'a kızacağım, her zamanki gibi tartışacağım, yerli yersiz düşüncelerimi söyleyeceğim, ruhumun en gizli köşesiyle başkaları, hatta karım arasında bir

duvar olacak, her zamanki gibi kendi korkularım yüzünden onu suçlayacak ve bundan pişmanlık duyacağım, neden dua ettiğimi akıl yoluyla anlayamayacak ve dua edeceğim, ama hayatım, tüm hayatım, başıma gelebilecek her şeyden bağımsız olarak hayatımın her dakikası, eskiden olduğu gibi anlamsız olmamakla kalmayacak, bu hayata katabilecek güçte olduğum iyiliğin kesin anlamına sahip olacak.”

GERÇEK OLAMAYACAK KADAR GÜZEL

Levin ve onun biricik sevgilisi Kiti. Levin bir rüyada gibi seviyordu Kiti'yi. Öyle güzel tasvirler, betimlemeler... “ Onun burada olduğunu yüreğini kaplayan sevinç ve korkudan anlamıştı. Ayakta duruyor ve paten alanının karşı ucundaki bir hanımla konuşuyordu. Ne giysisinde, ne de duruşunda özel bir şey yoktu; fakat Levin için bu kalabalığın arasında onu tanımak, ısırgan otlarının arasında gül fidanını tanımak kadar kolaydı. Her şey onunla aydınlanıyordu.” Bu kadar narin bir sevgiyi yazmaya dahi kıyamıyorum ki okurken ne kadar tedirgin oldum anlatamam. Her an “Aman bir şey olacak! ” korkusuyla okuduğum ve beraber çok güzel olduklarına inandığım bir çiftti. Hayat Levin'in sandığı kadar güzel olmayacak zannediyordum ki başta gerçekten de engel oldu. Kiti Levin'i geri çevirmek durumunda kaldı ve Levin, bir masalda gibi sevdiği insanla birlikte olamadı çünkü hayat masallar için fazla acımasızdı. Devamında Levin tam kendini köy işlerine kaptırdı ve oraya yöneliyor gibi olsa da o gece Kiti'yi arabada gördüğü an söyledikleri hem tebessüm ettirdi hem de fazlasıyla üzdü. Onca şeye rağmen unutamamak, şüphesiz imkânsız bir masal için çok acıydı: “ Ne kadar güzel, basit ve emekle, işle dolu olursa olsun bu yaşama dönemem. Ben onu seviyorum. ”

Günler birbirini kovaladı, kader bazı planlamalar yaptı. Onları yan yana getirmek için türlü oyunlar oynadı ve nihayetinde Stephan'ın verdiği bir yemekte karşılaştırdı. Kitabın benim için en mutlu yeri tartışılmaz. Önce ufaktan bir sohbet ve devamında birbirlerine açılmaları... Nevi şahsına münhasır bir adam Levin; masaya sözcüklerin baş harflerini yazarak, utanarak ve çekinerek, ikisinin de yaralı duygularına merhem sürermiş gibi narin ve ince. Tebeşirle baş harfleri yazarak konuştukları hayranlık uyandıran bölümün sonu ise şöyle bitti: “ Levin ayağa kadar kalktı ve Kiti'yi kapıya kadar geçirdi. Aralarındaki konuşmada her şey söylenmişti; Kiti'nin onu sevdiği ve Levin'in yarın sabahtan geleceğini annesiyle babasına haber vereceği söylenmişti.”

Levin o gece uyumadı ve heyecan silsilesi düğüne kadar devam etti. Düğüne kadar da düğünden sonra da kitabın sonuna kadar bir kavga, ayrılık, hüznün bekledim fakat olmadı.

Yo hayır, bu bir masaldı; masal olmalıydı. Ve gerçek hayatta masallara yer olamazdı. Bunu kabul etmek, umut etmek ve güzel şeylerin olacağına inanmak... Evet en zoru inanmak olsa gerekti. Ama inansak da inanmasak da bu gerçeğin ta kendisiydi. Levin en başından sonuna kadar bize bir masal okudu, inanmak isteyenleri de rüyalara inandırdı. Tıpkı Anna gibi. Tıpkı

küçük Anna'nın annesini arayacağı gibi. Tıpkı Seryoja'nın daha önce öldü zannettiği annesini yine öldü bilip içten içe bekleyeceği gibi.

İnanmak isteyene masal çoktu. Mesele kendini nerede gördüğünü ve kendini anlatıcı addedenler, en güzel sonu kendilerine yazdılar; kendini masalın dışında görenler, sakın bir hayatta kayboldular; kendinin masalı olduğunu bilenler ise kahraman olarak yaşayıp destanlara konu oldular.

Efe Kerem Kezer

UMUT IŞIĞI

Umut, kaybedilmemesi gereken, yaşama anlam katan, geleceği yaşamaya dair insanın içinde istek uyandıran bir duygudur. İnsanın beklentisinin olmasını sağlar, umut vazgeçmemektir.

Umudunu kaybetmemiş insanlar sınırlarını zorlarlar, bir işin olması için çabalarlar. En zor anda bile umudunu kaybetmeyip, her düştüğünde ayağa kalkmayı bilen bir insan, hayattan da zevk almasını bilen insandır. Her şeyden umudunu yitirmiş, her olaya karamsar bakan bir insanın ise hayatının çok renkli geçtiği söylenemez. Fyodor Dostoyevski bu konuda "Umutsuz yaşamak, yaşamaktan vazgeçmektir." demiştir. Daha yarını için bile umudu olmayan bir insanın, bu hayatı gerçekten yaşayıp yaşamadığı belli değildir. Zorluklara karşı umutla atılan her adımda insanın içindeki özgüven kendine olan inancıyla beraber daha da artar. Umut elle tutulabilen bir olgu değildir belki ama insanların hayata karşı olan beklentilerini yükseltmesine yardımcı olur. Günlük yaşantımızda da kendine yer edinmesi gereken bir duygudur. Her insan tabii ki her anında umutlu, hırslı ve kendine güvenli hissetmeyebilir. Ancak derinlerinde bir yerlerde hala biraz umut barındırıyorsa kendi içinde olup bitenleri çözebilir ve düştüğü yerden kalkabilir. Sadece bir duygu deyip geçilen bu olgu aslında günlük yaşantımızda önemli bir yer tutar. Bu duygu sayesinde kaybetmeye yüz tutan şeyler tekrar kazanılır, başaramayacağım denilen işler en güzel şekilde sonuçlanır, en beklenmedik zamanda insanın istediği şeyi karşısına çıkarabilir. Belki her durumda olumlu bir sonuç çıkmaz ancak en önemlisi de bir kere olmadı diye umutsuzluğa kapılmamaktır. Belki ilk denemede olmaz, ikinci ve üçüncü de aynı sonucu verir ama en sonunda istenilen sonuca varılır. Varılmasa bile yeni başlangıçlar yapılabilir. En baştan başlanabilir, tekrar edilebilir. Ancak insan bu durumda bir kere umutsuzluğa kapıldığında bu yoldan dönüş olmaz.

Mustafa Kemal Atatürk'ün de dediği gibi durumlar değil insanlar umutsuzdur. Kendi umutsuzluklarını bir duruma işlemek isteyen insanlardan bir işi yaparken hırslı davranması da beklenmez. Sorunun kendisinde olduğunu anlayana kadar.

Meriç Duru Soyak

SESSİZLİĞİ BOZMAK

Ne zamandır korkuyordum bu kalemi senin adına elime almaya. Evet, korkuyordum. Belki çekeceğim acıdan, belki döküleceğim gözyaşından, belki de sessizliğimi bozmaktan. İşte bu sessizlik, seni bana bağlayan son ip oldu ve sessizliğin verdiği gizlilik sanki sadece ikimizin bildiği bir dil, bize özel bir bağ gibi hissettiriyordu bana. Bu gizliliği bozarsam da birine anlattıysam hislerimi açık açık, bize kalan son ve gizli bağımızın hiçbir anlamı kalmayacaktı sanki.

Anılarımız aklıma geldiğinde susup kalmak, fotoğrafını görünce hasretle öpmek, yavaş yavaş hafızamdan silinen sesini hatırlamaya çalışmak ne de ağır geliyor bana. Bazen de çok kızıyorum kendime; sana sarılmadığım, ayırmadığım, seninle geçirmediğim her bir an için. Kaybettiğimiz hiçbir anı telafi edemeyeceğimi anlayınca, elim kolum bağlı kalıyorum. Seni son kez gördüğümde, cansız bedenine son bir kere dokunmama izin verdiklerinde ne hissetmesi gerektiğini bilmeyen bir kız çocuğuydum. Hâlâ öyleyim ve ne kadar büyürsem büyüyeyim sen hep benim çocuk yanımda olacaksın. Sen gittiğinde çok ağladım, çok. Ama hissedemedim. Neden hissedemediğimi anlamamıştım, korkmuştum. Tek istediğim kalbimin senin yokluğunu anlamasıydı, canımın yanmasıydı. Yüreğimde yokluğunun getirdiği acının varlığını istedim, seni hissetmek istedim. Uzun bir süre uğramadı o acı bana, o gelmedikçe ben de kendime kızdım. Nihayet bir gün, kalbimde bir sızı hissettim. Fiziksel bir acı. İlk defa o gün, gerçekten hissettiğimi anladım. Hüzünle mutluluğun bir arada olabileceğini de sen öğrettin bana. Kalbimin acımasına sebep olacak kadar üzüntümü de; kaybettiğimi sandığım hislerimi bulmuş olmanın, üstümde gerçek bir iz bırakmış olmanın sevincini de aynı anda yaşadım. Seni benden alan o kışın soğukunda üşüyordun ama elimden duvarımda asılı fotoğrafına bakmaktan başka bir şey gelmiyordu işte. Yağmur yağdığında toprağa düşüp de bedenine işleyen o damla, benim de gözyaşlarımda buluyordu yerini.

Biliyorum, her şeye rağmen buradasın. Dinlediğim bir şarkının sözünde, baktığım gökyüzünde, sahile vuran bir dalgada, kalbimin en içindesin. Seni çok özledim ve biliyorum sen de bana hasretsin. Sana adadığım bu satırlardan, uğruna döktüğüm gözyaşından, ruhuna ettiğim dualardan haberdarsın, biliyorum. Yine, biliyorum ki, bir gün kavuşacağız meleşim. Seni çok seviyorum.

Biricik Dostuma Sevgilerle

İdil Asya Tulgar

ZAMAN

Değişir her şey en basitinden doğa

İlkbahar kış sonbahar yaz

Geçer mevsimler yavaş yavaş

Bazen barış bazen savaş

Emekleyerek başladığın yolculuğunda

Devam ediyorsun şimdi iki ayak

Hayat dediğin bin bir türlü karmaşa

Değiştiğini fark ettin mi baktığında aynaya

Artık kapatmışsın kendini yalnızlığa

Saçın aklamış, ayakların tutmuyor

Rahat olsa bu yatak, belki de rüyadasın diyedir

Huzur ölümdedir midir acaba

Enes Şen

BU SEFERKİ RÜYA DEĞİL

Hava karanlık. İlkokul arkadaşlarımla kamp ateşinin etrafında oturmuşuz. Köpek sürüsü geliyor ve herkes beni bırakıp gidiyor. Bir köpek üstüme atlıyor ve beni yere düşürüyor. Korkuyorum, ama olması gereken kadar değil. Yani bir köpek beni ısırıyorken ve ben ilkokuldaysam çok korkmam gerekir. Oteldeyim. Gece geç saat mi bilmiyorum ama koridor çok sessiz. Merdivenlerden bir ses geliyor. Korkuyorum. Korkunç bir ses. Kaçmam gerekiyor. Kaçamıyorum. Sanki ağır çekimde bir videonun içerisindeyim. O şey geliyor. Ne yapacağım? Bir motosikletteyim. Çok hızlı ilerliyor. Ben sürmüyorum. Kim sürüyor biliyorum ama bilmiyorum da. Yani kim olduğunu düşünmediğim için sanırım. Arkasını dönüyor, bana bakıyor. Yağmur yağıyor. Hava soğuk. Üşüyorum ama havanın soğuk olduğunu biliyorum. Bu sefer okuldayım. Ders çalışıyorum. Herkes çalışıyor. Biri geliyor. Bana bir şey soracak sanırım. Gelmiyor, gidiyor. Neden gidiyor, ne soracaktı, kimdi o? Biliyorum. Ama bilmiyorum da. Bir sıkıntı olmadığı için sanırım. Uyanıyorum. Alarm çaldı çünkü. Alarmı kapatıyorum. Yatağımdan kalkıp tualete gidiyorum. Sonra da okula hazırlanıyorum. Bu seferki rüya değil.

Ahmet Şabançelebi

KAHV ALTI

Merdivenlerden aşağı inip kahvaltı sofrasına oturdum. Sofrada bahçeden yeni toplanmış taze bahçe domatesleri vardı. Önce onlardan afiyetle yedim. Anneannem de gül reçeli yapmış geçen hafta. Onu da ekmeğime sürüp güzelce yedim. Sonra domates ile reçeli beraber yedim. Hiç güzel olmadı

Dilay Kınık

MÜPHEM

Nereden çıkmıştı bu tavşan

Ne zaman gelmişti bana

Bilmiyorum

Bir tavşan insana

Ölümü hatırlatabilir mi

Bilmiyorum

Küçük, tatlı, pembe bir tavşan

Gençliğinin bağrında arkasında bıraktıklarıyla

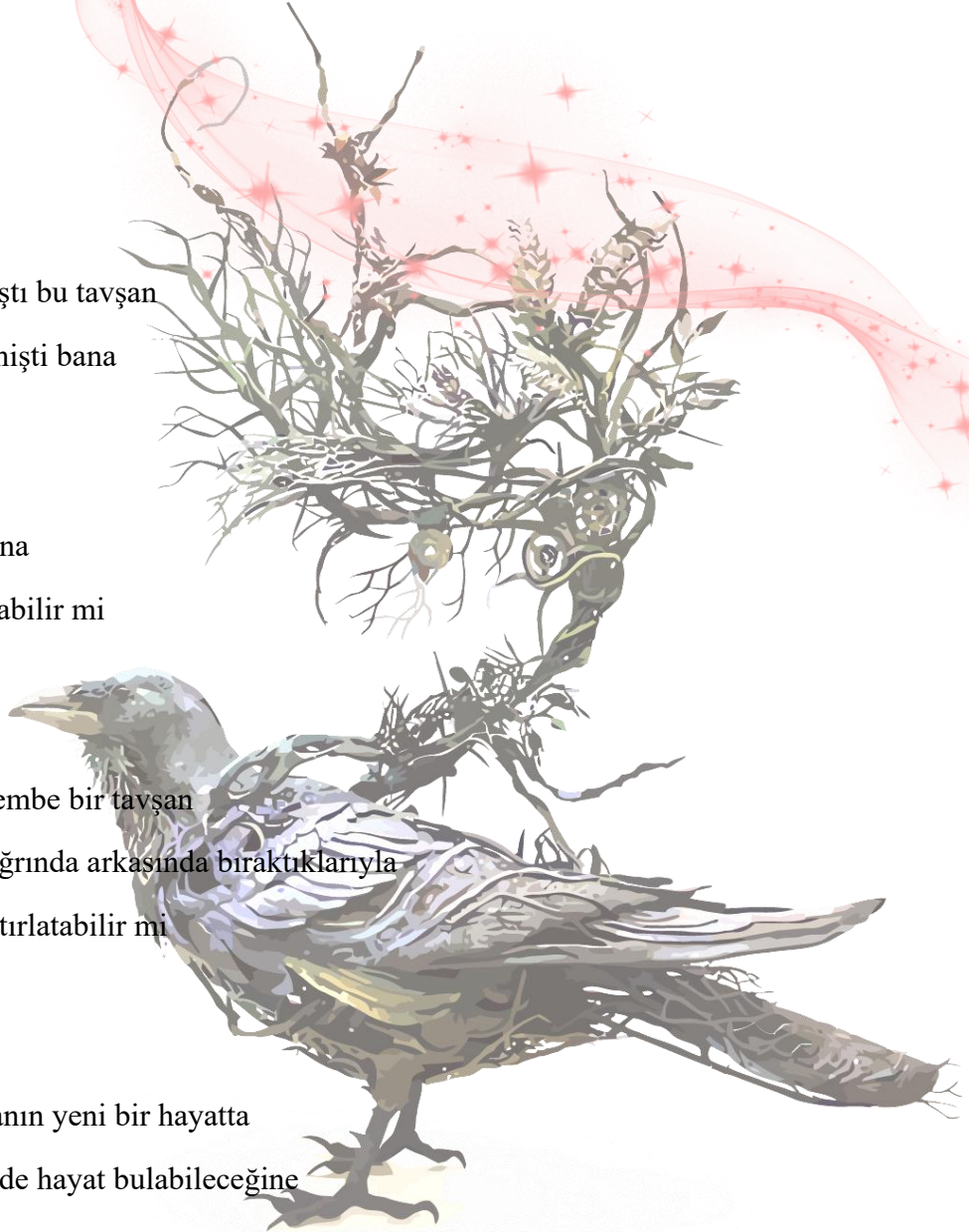
Sana ölümü hatırlatabilir mi

Bilmiyorum

Bir gün o tavşanın yeni bir hayatta

Yeni bir bedende hayat bulabileceğine

İnanır mısın?

Tam 15 yıl..

Senin ile benim aramdaki köprüyü

Bir tavşanın kurabileceğine

İnanır mısın?

Sudenaz Karaca

BANK

Yıllar önce bir sürü anılarımın geçtiği bu okulun yanından geçerken doğal olarak bir sürü anı karmaşası yaşadım. Sanki yaşadığım o çocukluk yıllarım daha dün gibi geldi gözüme. Büyüyünce insan küçük olmak ister derler ya o sözü iliklerime kadar hissettim. Bahçede top peşinde koşan mutlu, cıvı cıvı güzel çocukları bir süre izledim. Sonra gözüme birden potanın arka kısmında biraz köşede kalan, soluk renkli banka ilişti. Yıllar galiba onu da aynı bizler gibi yormuş ki rengi solmuş, kabukları soyulmuş bir hal almıştı. Ama bu sadece dışı için geçerliydi. İçindeyse benim gibi yüzlercesinin farklı farklı yaşamışlıklarıyla dolmuştu. Kim bilir, belki de bu yükleri taşımaktan yorulup kabuklarını birer birer soymuştu.

Aslında ben bu bankı kendimi kötü hissettiğim günlerde rüyalarımda ara sıra görürdüm. Benimle dertleşir, halimi sorar, sıkıştığım konularda bana bir yol gösterirdi. Rüyalarım sayesinde sürekli konuştuğum bu bankı çok uzun süre sonra gerçekten görünce içimdeki buruk sevinçle bir süre o anda kaldım, rahatladım ama sonra şu anı hatırladım, mecbur yoluma devam ettim.

Nazenin Sümertaş

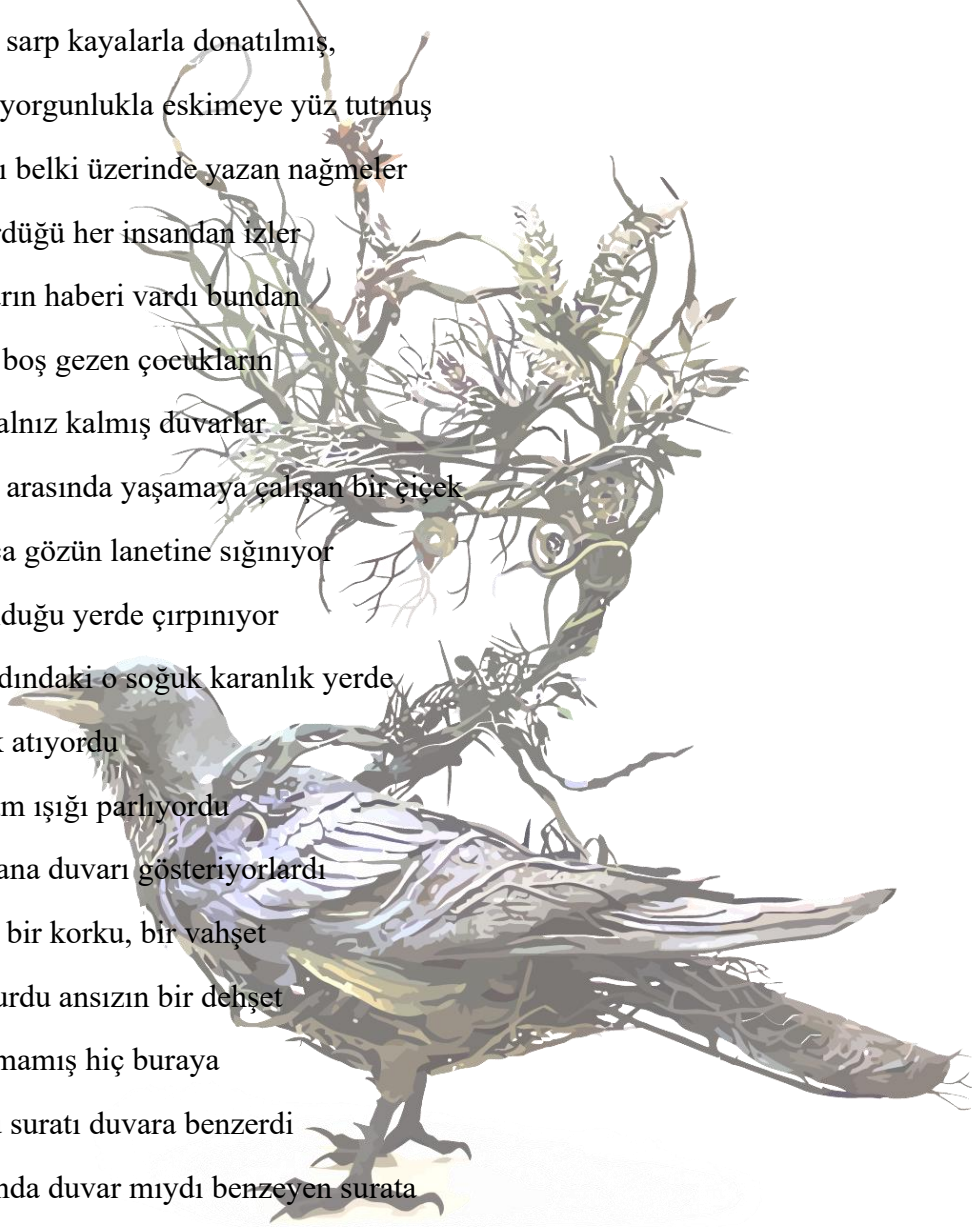
KIŞ AMA NE KIŞ

Bir gün pazara alışveriş yapmaya gidiyordum. Pazarda var ki neler var. Kıpkırmızı domatesler, yemyeşil biberler, kömür siyahı zeytinler... Tabii bunları görünce iştahım kabardı da kabardı. Almam gerekenler dışında bir sürü şey aldım. Sadece yiyecek değil. Yumuşacık ve sınıstacak tutan çoraplar, kazaklar, patikler... Zamanın kış vakti olduğunu anlamışsınızdır. Mart ayı bu sefer kapıdan baktırıp kazma kürek yaktırmadı ama cebimi de yaktı.

Doğa Irmak Ustabaş

BAŞLIKSIZ

Gecenin sessizliğinde kocaman duvarlar
Rengarenk sarp kayalarla donatılmış,
Üstündeki yorgunlukla eskimeye yüz tutmuş
Anlamsızdı belki üzerinde yazan nağmeler
Taşırdı gördüğü her insandan izler
Ne duvarların haberi vardı bundan
Ne de başı boş gezen çocukların
Zamanla yalnız kalmış duvarlar
Duvarların arasında yaşamaya çalışan bir çiçek
Milyonlarca gözün lanetine sığınmıyor
Sessizce olduğu yerde çırpınıyor
Duvarın ardındaki o soğuk karanlık yerde
Saat tik tak atıyordu
Loş bir mum ışığı parlıyordu
Gölgeler bana duvarı gösteriyorlardı
Silüetlerde bir korku, bir vahşet
İçimi doldurdu ansızın bir dehşet
Işıklar vurmamış hiç buraya
Dümdüzdü suratı duvara benzerdi
Yoksa aslında duvar mıydı benzeyen surata
Ah, bu duvarların dili olsa da konuşsa
Anlatsa dertlerini teker teker bana
Dinlesem onları sessizce...

ÇAY

Demlenir usulca, rengini alır yavaş yavaş. Tavşan kanı rengine geldiğinde ise ağzımıza layık olur, içimizi ısıtır. Kimisi demli sever kimisi az demli. Kimisi şekerli sever kimisi şekersiz. Kimisi limonlu sever kimisi limonsuz. Herkesin damak tadı farklıdır ne de olsa. Kokusunu içimize çekip bir oh deriz. Elimizi ısıtır, içimizi ısıtır... Yetmezmiş gibi bir de yüreğimizi ısıtır bir fincan çay. Güne onunla başlamak ve günü onunla kapatmak istersin. Her gün doyamazsın içmeye, kahve uzatsalar çaya ihanet ettiğini düşünürsün. Lakin bir gün o sınımsız içini ısıtan, huzur veren çay üstüne dökülüp canını yaktığı zaman; anlarsın bazı şeyleri. O doyamadığın şey, canını öyle bir acıtır ki bir daha ne içmek ne de görmek istersin. Korkarsın bir daha canını yakar, bir daha izini bırakır yüreğinde diye... Fakat farkındasındır; ya asla vazgeçmeyeceksin, canını yakacağını bilsen bile içmeye devam edeceksin ya da bir daha asla elini bile sürmeyeceksin. Kararın vazgeçmekse işin kolay ama eğer ki pes etmemeyi seçtiysen... Çaylar hazır

Yağmur Sarım

ANİ

"Ani"den uyandı. Bu günlerde gecenin kör vakitlerinde uyanışları hep "ani"ydi. "Ani"den kalktı ve sokağa kendini "ani"den attı. Pijamaları üstündeydi. "Ani"den geldiği bu hayata "ani"den karışamamıştı. Çevresine yabancıydı. Bu yabancılığın sebebinin hep bu "ani"likler olduğunun farkına daha varamamıştı. Bu farkına varış da "ani"den olacaktı.

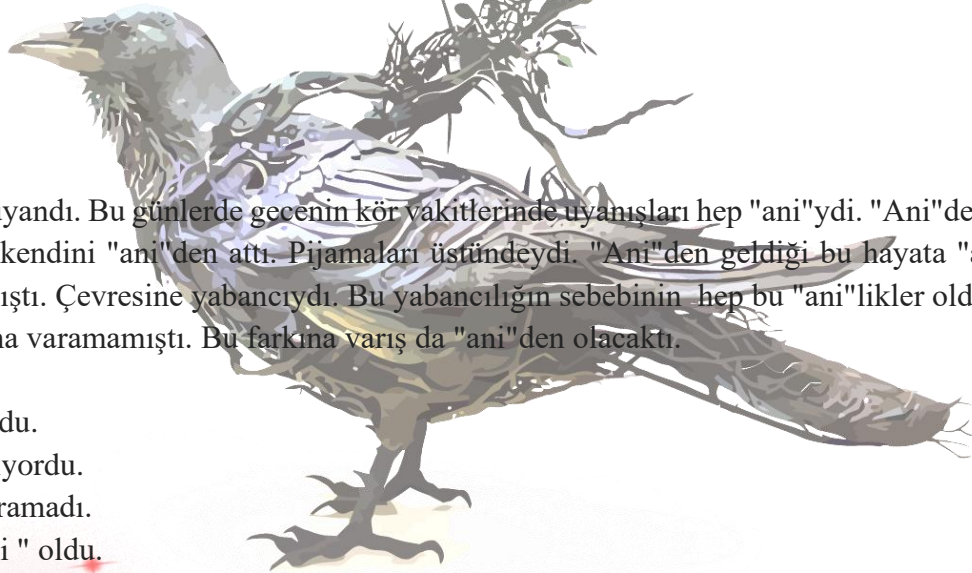
Seziyordu.

Hissediyordu.

Bilmek istiyordu.

Farkına varamadı.

Ölümü "ani" oldu.

Duru Ölçer

ZEHİR

Yalnızlığımın beni boğduğu her geçen gün de seni düşünerek kurtuldum o derin düşüncelerimden. Sana sarılmak, yanında olmak, yanımda olmanı istedim. Ne olurdu şu an onunla değil de benimle olsaydın. Ona sarılan kolların benim etrafımda olsaydı... Eskisi gibi olsak, yine sadece tüm zamanını bana ayırsan, sadece beraber olsak. Biliyorum yaptığım bencillik, sadece benim olmanı istemek. Her şeye rağmen seni geri istemem anlamsız belki ama yanımda olduğunda hissettiğim huzuru, rahatlığı başkasında bulamıyorum. Denedim gerçekten fazlasıyla denedim ama hiçbiri senin bana hissettirdiklerinle bir değil. Sen benim kendime yaptığım en büyük hatalarımdansın. En zehirli, en yasak uyuşturucu gibisin. Bana verdiğin zarara rağmen senden vazgeçemiyorum. Onunla geçirdiğin her dakikayı sana zehir etmek istiyorum. Pişman olup ayaklarına kapanmanı istiyorum, bana yalvarmanı, ağlamanı, acı çekmeni görmek istiyorum. Kapıma gelip bensiz yapamadığını söylemeni istiyorum. Tek düşünebildiğin şeyin benimle olan anıların olsun. Beni terk ettiğin gün ya da beni aldattığın gün mü demeliydin? Dünyaların başıma yıkıldığı o an, o görüntüyü silemiyorum aklımdan. O görüntülerden sonra bile hâlâ bir aptal gibi seni istemem... Senden hem nefret ediyorum hem de seni seviyorum. Keşke benim seni sevdiğim gibi sen de beni sevseydin.

Ece Berra Albayrak

LOTUS

Motorunun önünde, kendi Azrail'ine yasalı hissettiği özgürlükle gözlerini kapattı, hafifçe sırttı. Uçurumun kenarında, arkasında dağları bırakmış keskin bakışları manzarayı tararken küçük bir kız yanına geldi. Genç adama lotus çiçeğinden yapıştırma uzatıp, utangaç bir şekilde gülümsedi. Küçük kız yapıştırmayı verdikten sonra koşarak uzaklaştı oradan. Gözleri kaskına doğru kaydı elinde tuttuğu küçük lotus çiçeğini kaska yapıştırdı. Şiddetli bir rüzgar esince artık gitmesi gerektiğini anladı, kaskını taktı, kendi ecelinin üstüne bindi. Lotus çiçeğinin anlamı yeniden doğmak olduğunu bilen genç adam bunun gücünden midir bilinmez çok daha hızlı bir başlangıç yaptı. Rüzgar yüzüne sertçe çarparken keskin virajlarla büyük bir oyuna girdi. Kaybedeceğini bile bile.

Yağmur Özen

UMUT

Kitapların üzerinde yazılı birkaç kuruntu,
Ahşap duvarımın önündeki saat
gözlerimin perdesi indikçe yanar
Karışıktır merdivenler
Bilmiyorum bugün kaç
Zorlanıyorum.

Elbet son değildir
hiçbir gürültünün sessizliği rüyalarımda.
Ama umuyorum.
Umuyorum.

Cansu ŞEN

ALIŞMAK

Bay B. uzun bir süre alışmaya çalıştı. Debelendi durdu küçücük evinde. Sabahlar geceleri kovaladı, havalar ısınmaya başladı ama o alışamadı. Kimi zaman duvarlar üstüne üstüne geldi. Bir zamanlar severek gittiği atölyesi yük oldu ona. Aylarca emek verdiği tabloları acımadan çöpe attı. Hepsini boş geldi gözüne. Hepsini anlamsızdı. Sıkışıp kalmıştı ufacık mahallesinde. Gün yüzü görmez olmuştu. Müşterileri dışında arayıp soranı yoktu. Arayanları görmezden geldi önce. Bir iki sonra dört beş derken koca bir yığın oldu cevapsız çağrılar. Sürekli erteledi. Erteledikçe erteledi ama cevaplayacak gücü bir türlü bulamadı kendinde. Bir ara bakmaya niyetlenir oldu. Zehir zemberek mesajları görünce tepesi attı. Telefonu eline aldığı gibi hışımla fırlattı. Kendince haklıydı. Onun için önemli olan tek şey tablolarıydı. İnsanlar olmasa da olurdu. Evinde tek başına mutluydu ne de olsa. Etrafında kimsecikler yoktu. Ölümüne yalnızdı şimdi. Uzun zaman sonra istediği olmuştu işte. Ne diye hırpalıyordu ki kendini. Evet alışmak kolay olmamıştı belki. Dile kolay 7 ay 27 gün. Yalnızlığı kafasına koymuştu bir kere. Dediğim dedik bir insandı. Bir işe yapacağını dediyse o iş elbet yapılırdı. Birden yüzü parladı, göz bebekleri büyüdükçe büyüdü. Bir kahkaha patlattı. Yıllardır kurduğu hayali yaşıyordu. Yalnızlık. Etrafından sıkılmıştı. İnsanlar aptaldı sanınca. Tekdüzelerdi. Kendisine göre biri yoktu hayatında. Onu sevenler vardı ama o hiçbirine karşı hissedemedi sevgiyi. Boşlardı. Bomboş. Hiçbir işe yaramazlardı. Anca çene çalarlar, alışverişe giderler, kendilerini çok önemli bir şeymiş gibi puflaya puflaya anlatırlardı. İyi ki de vazgeçmişti hepsinden. Kendini kuş gibi hafif hissetti. Amma da keyiflenmişti. Güle oynaya kalktı koltuğundan. Zemine sıraladığı kitaplardan birini eline aldı. Daldı okumaya. Zaman aktı. Kitap sayfaları ahenk içinde çevriliverdi. Saat ilerledi, ilerledi, ilerledi. Birden kafasını kaldırdı kitabından. Gözünü kırıştırdı. Küçücük gözlerine dolan yaşlar akmaya başladı. Ne olduğunu algılayamadı. Ağladıkça ağladı. Kendini durduramadı bir türlü. Koşar adım lavaboya gitti. Elini yüzünü yıkadı ama yok, bitmedi ağlaması. Saatler geçti. Hava kararmaya başladı ama göz yaşları durmak bilmedi. Paltosunu kaptığı gibi dışarı attı kendini. Derin derin nefes almaya çalıştı,

başaramadı. Yalpalayarak yürüdü diğer sokağa. E mutluydu hani ? İnsanlar gözlerini diktiler bu çaresiz adama. Sinirlendi. Kıpkırmızı kesildi. Koşar adım yürümeye devam etti. İlk defa ağlayan birini gördüler herhalde diye düşündü. Boş bir araziye geldi. Yere çöktü, biraz sakinleşmişti. Saatlerce süren ağlaması yorgun düşürmüştü onu. Olduğu gibi yere yığıldı. Bay B. kaçamamıştı. Yalnızlık cılız bedenini ölüm edasıyla sarıp sarmalamıştı. Ömrü boyunca korkak bir adam olmanın cezasını bu şekilde çekecekti. Alışmaya çalıştığı yalnızlık, sadece bir perde görevindeydi. Yaptığı hatalar, kırdığı insanlar, tükenmek bilmeyen kibri onun sonu olmuştu. Varsa yoksa tablolarıydı. Kendince yaptığı izole onu daha da mahvetmişti. Çözüleceğini sandığı sorunlar daha da büyümüştü şimdi. Nefesi biraz düzene girince kalktı yerden. Üstünü başını silkeledi. Yalnızlığın verdiği sevinç göz yaşları olmalıydı bunlar. Demek sonunda kurtuluşa yaklaşıyordu. Musmutlu yürümeye başladı evine. Bay B. böyle bir adamdı işte. Dengesiz, kibirli, alışagelmemiş dışında, insan sevmeyen bir tipti. Çok hatası vardı ama göremeyecek kadar yalnızdı. Bay B. alıştığını sandı ama hiçbir zaman alışamadı.

Işıl Karataş

OYUN

Posta kutusunu açmaya gittiğinde hiçbir şeyin böyle olacağını düşünmemişti. Yetmişit artık daha ne kadar devam edeceğini bilmediği bir yalanı oynuyordu. Her şey güzelmiş, bir sorun yokmuş gibi davranmaktan bıkmıştı. Üstünde 'B'ye yazan mektubu sinirle, bir yandan da hayal kırıklığıyla aldı. Eve girdi ve yere oturdu. Kimden geldiğini biliyordu. Neden ben, diye düşündü. Her hafta takıntılı eski sevgilisinden gelen aynı mektubu alıyordu. Hiçbir değişiklik yoktu. O hafta gitti yerlerden fotoğraflar, gece uyurken yatağında, sabah kalktığına, posta kutusuna doğru giderken... Gitmemiş miydi polise? Tabii ki gitmişti ama cevap belliydi. Kanıt yok. Mektubun ondan geldiğine emin olması kanıtın yokluğunu değiştirmezdi. Bu sefer son diye düşündü. Dışarı bağırdı. 'Kapı açık, içeri gel ve yakından çek.' Üst kata çıktı, yanan mumda mektubunu yaktı. Diğerlerine yaptığı gibi. Masanın soldan ikinci çekmecesini açtı. Silahı eline aldı, aynanın karşısına geçti. Alt katta tahta zeminin çıkardığı çatırtı sesini duyduğu gibi silahı kafasına götürdü. Geleceğini biliyordu. Bitecekti yalanlar, acılar, kapanmayan yaralar... Bir patlama sesi. Bulanık görüş, kulakta cınlama, yavaş yavaş kapanan gözler tabii bir de büyük bir baş ağrısı. Bitti mi her şey, diye düşündü. Bir dakika. Düşündü mü?

Cemre Simay Kasaroğlu

CAHİLCE İHTİYARLAMAK

Yılın o zamanı gelmişti. Hani tüm o güzel sesli kuşların bizi ahenkli şarkılarından mahrum bırakıp başka yerlere göç ettiği, yaprakların bu ahenkli şarkılar eşliğinde süzülüp toprağa kavuşmayı sabırsızlıkla beklediği zamanlar gelmişti. Ben ise üç katlı evimizin en üst penceresinden yaprakların düşüşünü izliyordum. Uzun süredir evdeydim. Dışarıdaki karmaşıklıktan, kargaşadan uzak bir hayat sürüyordum. Her gün erik ağacımızın yaşlı kiraz ağacıyla olan konuşmasını merak eder gizlice onları dinlerdim. Bir yandan da boş durmaz örgü örerdim. Ama bugün uzun bir aradan sonra dış dünyaya açılan o kapıdan adım atmalıydım.

Hem bir iki ipim de bitmişti onları da çıkmışken alırım.

Evden dışarı çıkabildim sonunda. Ruhem ve bedenem dışarı çıkmak çok zor gelmişti ama başardım. Bir anda atıverdim kendimi dışarı. Yürüyecek çok yolum vardı ama otobüsteki o kargaşadan iyidir diye düşündüm. Yolda yürürken gördüğüm her insan çok ilgimi çekiyordu. Yoldaki yürüyüşleri bile o kadar çok şey anlatıyordu ki. Şuradaki kadının kocasına nasıl sarıldığı bile aşikâr bir şekilde ona olan bağlılığını gösteriyordu. Daha da ilerledikçe insanların arasına karışmak zorunda kaldım. Bir yanımda köpeğini yepyeni kıyafetlerle gezdiren zengin rüküş bir kadın geçerken diğer yanımdan da fırından askıdaki ekmeği almaya utanan bir anne ile artık kendisine küçük gelen giysileriyle çocuğunu gördüm. Biraz daha ilerleyeyim dedim. Karşıma dünyalar tatlısı tombul bir kedici çıkı tüm o insanların gergin enerjisinden biraz uzaklaşıp kediyle pozitifliğimizi yaydık. Sürekli çantamda bir paket yaş mama taşıdığım da birazını bu tombul kediye, birazını da ileriden zıplayarak gelen yavrusuna pay ettim. Yolumun daha çok olduğunu hatırladım ve kediciklere veda edip yanlarından ayrıldım. Yolda yürürken hep gözümde bir şeyler kestirirdim. Bugün de yapraklar bana göz kırpiyordu. Az kalsın ağaçtaki yaprağa bakacağım diye yere düşecektim bir teyze sağ olsun tuttu kolumdan. Teyzeye teşekkür ettim ve yoluma devam ettim. Her zaman ip almak için geçtiğim yol biraz farklı gözükmeye başlamıştı. Sanki bu ağacı hiç görmemiştim. Buranın enerjisi de daha bir mistik hissettiniyordu sanki. Caddede ismine bakayım dedim. Bulamadım. En sonunda pes edip yoldan geçen birine sorayım dedim. Her sormaya çalıştığım kişi ya beni duymazlıktan geliyor ya da "İşim, gücüm var. Uğraşamam." diyordu. Günün bin dört yüz kırk dakikasından bir dakikasını almama bile izin vermiyorlardı. Esnaflara da sormaya çalıştım. Hepsini paragöz olmuştu. Müşterileri kapacağım diye birbirlerini yiyorlardı. Gittim oturdum bir banka, düşünmeye çalıştım yolları. Beni gören seyyar satıcı yanındaki mendillerden satmaya çalışmıştı ama ben almak istemedim. O abiye yolu sorduğumda bana tüm yolları anlattı. E bari ben de bir peçete parasını çok görmeyeyim diyerek bir şeyler verdim abiye. Sonunda doğru yere varmışım. Uzun, maceralı bir yolculuk ardından iplikçiye gelebilmişim. Tüm günün stresini omuzlarımda hissedebiliyordum. O stres beni gittikçe daha da aşağı çekiyordu. Hava da bozacak gibi yapıyordu. Daha da canım sıkılmıştı. İplerimi alıp kasaya geçtim. Oranın sahibini tanırım. Çok sevecen, enerji yayan orta yaşlı bir kadındı. Genelde ben de onun enerjisine kapılıp eğlenirdim ama bugün onun da pek keyfi yok gibiydi. Bu durumun farkına varınca kendi moralimi yüksek tutmaya çalışıp günün kurtarıcısı olmayı hedefledim. Geçen gün arkadaşımın öğrendiğim kağıttan kalpli yüzük yapılışını kenarda köşede bulduğum kağıtla ben de yapıp ablaya uzattım. Bir anda o yüzündeki tatlı çukurlar tekrar oluştu, yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. Onun mutluluğu beni de sevindirmişti. Dışarı çıktığımda hava birden açmaya başlamış, güneşin sıcaklığı yavaşta yanaklarımı ısıtıyordu.

Geri dönüş yolculuğum o kadar güzel geçmişti ki. Her gördüğüm kediye, köpeğe sevgimi vermiş; esnaflara iyi dileklerimi sunmuşum. Yolda giderken tek başına oturmuş, tatlı mı tatlı bir teyze gördüm. Ona baktığımda içimi sınımsıcak eden bir bakış attı. İçimden gelen bir sesle teyzenin yanına gidip oturdum. Yaşlı teyzeyle biraz sohbet edip onların tecrübelerini kendime ders edindim. Yüzünde çiçekler açan bu teyzeyle yakından baktığımda yüzündeki kırışıklıkları daha rahat görebiliyordum. Sahi, bu kırışıklıklar altında ne anılar ne tecrübeler vardı. Bunları düşünürken aklımda bir soru belirmişti. "Yaşlanmak sizi korkutuyor mu?" diye sorumu sorduğumda hayatımın orta noktasına koyacağım bir cevap almışım. "Yaşlanmak güzel

şeydir. Yeni tecrübeler edinir, yeni şeyler dener, olgunlaşırısın. Ama cahilce ihtiyarlamak benim en büyük korkumdur.” Bu söz beni o kadar etkilemişti ki eve gidene kadar aklımda tekrarlandı. Eve vardığımda hala erik ağacı kiraz ağacıyla olan sohbetini bitirmemiş, hatta daha da uğultulu bir şekilde konuşmaya devam ediyorlardı. Bense onlara çaktırmadan sessizce evime girip yine kendimle baş başa kalmıştım.

Azra ARSLAN

İPEK HANIM VE NACİ

Gözünü açtığında huzursuzlukla tekrar kapattı. Gördüğü şey görmeyi dilediği şey değildi. Başını cama çevirdi gökyüzünü görebilmek için. Gök mavisini hep onun gözlerini anımsatırdı. Bugün o da yoktu. Gökyüzünün iç okşayan rengini gri bulutlar kaplamıştı. Gözlerini benden esirgiliyor sanırım bugün diye geçirdi içinden. Annesinin seslenmesiyle düşüncelerini kafasından silip attı.

- Günaydın.

- Günaydın oğlum. Bugün kirayı vermeyi unutma e mi? Kızıyla haber yolladı ev sahibi. Bugün son, yoksa çıkıp gitsinler diyor. Babası ve üç kardeşi köylerindeki yangında ölünce annesiyle bir başına kalmıştı Naci. Annesi çalışamayacak kadar hasta ve yaşlıydı. Bir ton borçla birlikte belediyedeki işinden aldığı üç kuruş maaşla geçinmeye çalışıyorlardı.

- Sen onu dert etme anneciğim. İşe gitmeden bırakırım.

- Kızı yarın yurt dışına taşıymıyormuş. Öndanmış acelesi.

- İpek Hanımlar mı?

diye sorduğunda içinden lütfen hayır de diye yalvarıyordu.

- Evet oğlum, oraya taşınacaklarmış.

Anladığını belirten bir ses çıkarıp hızlı adımlarla odasına geçti. Kahvaltı yapmayacak mısın diye seslenen annesine yarım yamalak bir cevap verip iş için üstünü değiştirdi. Annesine dediği gibi kirayı vermek için beş katlı binanın en üst katında yaşayan ev sahibine çıktı. Derin bir nefes alıp eli titreyerek tıklattı kapıyı. Kapı açıldığında mavinin en güzel tonuyla karşılaşması yutkunmasına sebep olmuştu. Gelen yumuşacık sesle birlikte kendine geldi:

- Naci Bey iyi misiniz?

- Kusura bakmayın İpek Hanım.

- Buyurun bir sorun mu var?

- Kirayı getirmişt看m, diyerek elindeki zarfı uzattı. Tekrar merdivenlere yönelirken duraksadı:

- Gidiyormuşsunuz.

- Evet, eşim ve babam hem eğitimimin kalan kısmını hem de Allah nasip ederse doğacak çocuklarım için böylesinin daha iyi olacağına karar verdiler.

- Kendinize lütfen dikkat edin İpek Hanım, dediğinde gözlerinin dolduğunu hissedip hızla uzaklaştı oradan. Belediye binası yakın olduğu için yürüyerek giderdi işe. Alışkanlığı değildi ama hemen yanında kalan büfeden bir sigara aldı belki rahatlarım diyerek. Daha sonra derin bir nefes aldı. Ciğerlerine dolan havanın verdiği zarar kendini iyi hissetmesine sebep olmuştu.

Daha sonra çaresizliğine ağladı. “ Yaktın beni, sensiz bırakıp soldurdun İpek'im. Gökyüzünün bile rengini götürdün benden . Ah o baban olmasa, seni o zengin doktora vermese belki sen de severdin beni. Çünkü ben seni zengin olmasaydın da severdim. Zengin olmasaydın da gök mavisi gözlerini görerek uyanmayı, sana ve bana benzeyen çocuklarımızla oynamayı, adın gibi saçlarını okşayarak uyumayı hayal ederdim.” diye geçirdi içinden. Geçen yaza kadar belki olabilirlerdi ancak evlenmişti işte İpek Hanım. Başta zorlaydı hatta ama sonra kendisi de sevmiştir. Hatta o kadar ki bir bebek sahibi olmayı bekliyorlardı. Babası her yerde doktor damadıyla övünürdü. Naci sahte kahkahalarının ardından sessiz gözyaşlarıyla dinlerdi bu övgüleri. Bunlar Naci'nin aklına geldikçe yeni bir sigara yakıyordu. “Kurtulmam lazım artık şu zehirli aşktan.” diye

düşündü son sigarasını ayağıyla ezerken. Bir de mutlu rolü yapacaktı işte. Naci'nin İpek'e olan aşkını derdini anlattığı sayfalardan başka bilen yoktu, evli bir kadına olan aşkı kimse tarafından hoş karşılanacak bir şey değildi. Günün nasıl bittiğini anlamamıştı. Akli uyuşuktu. Bir kuklaymış da oynatılmış gibi kendinden habersizdi. Eve varana kadar dört sigara daha yaktı. Adımlarını yavaşlatarak yürüyordu. Eve varmak istemiyordu. Eve geldiğinde annesinin iyi olduğundan emin olup odasına kapattı kendini. Bir daha açmamayı dileyerek ve rüyasında İpek'i görmeyi dileyerek kapattı gözlerini çünkü sadece rüyada kavuşuyordu sevdiğiyle. Birkaç saat sonra annesinin odasından gelen acılı çığlık sesiyle kalktı yatağından. Annesinin yatağında sancılar içinde kıvrandığını gördü. Hemen doktora götürmeliydi ancak hastane yürüyerek gidilecek mesafede değildi ve Naci babasından kalan eski arabasını geçen ay satmak zorunda kalmıştı.

Aklına en pratik çözüm olarak İpek Hanım'ın eşi geldi. Apar topar en üst kata çıktı ve zile bastı. Kapıyı İpek Hanım'ın eşi açmıştı şansına. Şaşkın bir ifadeyle bakıyordu.

- Kusura bakmayın Orhan Bey. Bu saatte bu şekilde gelmem kabul edilebilir bir durum değil ancak annem çok rahatsız. Lütfen bakabilir misiniz? Hastaneye götüremiyorum...

Naci açıklama yapmaya devam ederken Orhan Bey eoktan merdivenleri inmeye başlamıştı. Açık kapıdan hızla içeri girdi. Acılı sesi takip ederek buldu ihtiyar kadının odasını. Karnının ve bacağının çeşitli bölgelerine iki parmağıyla bastırarak bir şeyleri tespit etmeye çalışıyordu. Naci ise endişeli gözlerle onları izliyordu. Sirtına değen elle irkildi ve kimin olduğunu anlamak için arkasına baktı. İpek Hanım'ı görmesi afallamasına sebep olmuştu.

- Endişelenmeyin Naci Bey, anneniz iyi olacak deyip destek olmasına gülümsedi. Ancak sevdiği kadın bile rahatlatamazdı Naci'yi konu annesi olunca. Orhan Bey birkaç dakika aynı işlemi farklı bölgelere yapmaya devam etti. Naci içeriden annesinin ilaçlarını getirdi belki işe yarar bir şey bulur diye düşünerek. Orhan Bey çantayı biraz karıştırdığında gördüğü şeyle rahatladı.

- Şu hapı su içinde eritip içirelim. Beş dakika içinde ağrısı kesilecektir diyerek hapı Naci'ye uzattı. Naci hızlı hareketlerle gidip denileni yaptı ve annesine kibarca içirdi.

Biraz bekledikten sonra ağrı geçmişti ve yorgun düşen annesi uyumaya başlamıştı. Naci minnettar bir ifadeyle Orhan Bey'e baktı.

- Gerçekten ne kadar teşekkür etsem az. Size minnettarım, deyip gülümsedi.

- Ne demek Naci Bey. Ancak bir doktora götürmeyi ihmal etmeyin. Sabah uçağımız var ve taşınıyoruz. Bir daha beni bu kadar şanslı olamayabilirsiniz, dediğinde Naci tekrar derdini hatırladı. Gözü İpek Hanım'a döndüğünde gururla eşine baktığını gördü. O an Naci kızamadı, üzülemedi. Sadece gülümsedi. O an neye gülümsedi bilmiyordu ama

İpek'in mutluluğunu görmek huzurla dolmasını sağlamıştı.

Başka sorun yoksa biz çıkalım o zaman. Sabah erkenden uçagımız var, kusura bakmayın lütfen.

- Estağfurullah İpek Hanım. Asıl ben affınıza sığınıyorum. Yolunuz açık olsun. Her şey dilediğiniz gibi olsun inşallah. Bunları söylerken üzgün değildi Naci. İpek'in mutluluğunu görmek kendini güvende hissetmesini sağlamıştı. İyi geceler dileyip mutfağa geçti. Güneş zaten doğmak üzereydi. Annesinin sevdiklerinden oluşan bir kahvaltı hazırlayıp salona geçti. Annesi uyanana kadar dinlemek üzere en sevdiği radyo kanalını açtı. Bugün fazla karamsar gelmişti ama yine de içinden kapatmak gelmemişti. İpek Hanım'a yazdığı kağıtları çıkardı sehpanın çekmecesinden ve yazmaya başladı:

- Bugün bir şey anladım. Birini sevmeniz için onun sizi sevmesi gerekmez. Aslında buna karşılıksız aşk denemez. Sana karşılığında eli boş değildir. Acı verir ama sen almayı dilediğin karşılık bu olmadığı için karşılıksız aşk dersin. Beklentini karşılamadığını veya sevdiğinin beklentisi olmadığını kendine bile yediremezsin. Bu durumda geri çekilirsin. Unutursun çünkü aslında onun sana ihtiyacı yoktur. İlk başta bu acı verir ama sonra kavrarsın gerçeği. O mutlu olduktan sonra kiminle mutlu olduğunun önemli olmadığını anlarsın ve kendini buna inandırırısın. Daha sonra ise unutmaya başlarsın. O aşk sana siyahtan başka renk göstermiyorsa unutmaya mahkumsundur zaten ve böylece kendini ve sevdiğini kurtarmış olursun.

Ekin Güzel

AKIL HASTANESİ

Burası, rutubetli koku ile herkesin koynuna sıkılmış yapay aromanın çarpıştığı yer. Bir odadan çılglık sesleri bir odadan meditasyon sesleri... Üzerinde bembeyaz, pürüzsüz ütülenmiş üniformalı çalışanların da akli dengesinden şüphe eden akıl hastalarının da olduğu yer. Burası akıl hastanesi.

Ben Gamze, akıl hastanesinde çalışıyorum. Burada aramın çok iyi olduğu da var olmadığı da, gerçi onlar hiç kimseyle anlaşamıyorlar. Sadece benimle değil ki. İyiyim, iyi, herkes beni çok seviyor, şu psikopat müdür olmasa her şey çok daha iyi olacak. Kafa atacağım bir gün ya... Tabi adıyla da seslenemiyoruz, neymiş Müdür Bey'miş yok ya. Ahmet'sin sen Ahmet! Dingil! Çok da çirkin, yüzüne iyi diyoruz ama..

Ben Ahmet bir akıl hastanesinin müdürüyüm. Çalışanlarımla aram çok iyidir, hastalarla ise olabildiğince. Hastalar deyince aklıma hep bir kız gelir, yeri çok ayrıdır bende: Gamze. Beni çok sever kendisi. Hatta bana Müdür Bey demeyi ihmal etmez. Kaç kez dedim kızım gerek

yok söylemene, Ahmet diyebilirsin ama yok vazgeçirtemedim. Neyse, buradaki çalışanlardan Melek, müdür yardımcısı sayılır; çok ilgileniyor bu işle. Kemal'e bak ne kadar düzgün duruyor, bazen hasta olduğunu unutuyorum...

Ben Kemal. Bana hastasın sen dedi Ali, hastaneye geldim randevu kağıdı alacaktım, direk odaya aldılar. Rezervasyon mu yaptırdım ? Hayır sanmıyorum. Neyse odaya girdim, tek başımayım sessiz derin bir mutsuzluk hissi. Sonra kapı açıldı; güler yüzlü bir kız Gamze, bir yanda müdür, bir yanda çalışan hanım. Ne güzel bir ortam. Artık burada yaşamayı düşünüyorum. Gamze de amma çocuk ruhu, öyle olmak da iyi aslında...

Akıl hastanesinde bir gün

Müdür; şaşkın bakışlarıyla etrafını süzüyor, sanki birine bir lafı varmış gibi duruyor.

Melek hanım her zamanki gibi işine odaklanmış, yatak odalarını geziyor.

Gamze de burada müdüre gülücükler saçıyor. Kemal ciddi ciddi etrafına bakıyor zerre mimik oynatmıyor. Geldiğinden beri böyle yapıyor. Gamze bağılıyor, Kemal odasında meditasyona gidiyor...

Onur Efe Gündem

ARTIK GELMİYORUM YANINA

Eskisi gibi aramıyorum seni
Yüzün gözümde canlanmıyor
Artık gelmiyorum yanına
Her şeyimi sana anlatmaya

Eskisi gibi özlemiyorum seni
Merakla yollarını gözlemiyorum
Artık gelmiyorum yanına
Neticede alıştım yokluğuna

Eskisi gibi sevemiyorum seni
Kendimi tekrar tekrar kandıramıyorum
Artık gelmiyorum yanına
Yenilmiyorum heyecanıma

Eskisi gibi göremiyorum seni
Şimdi çok uzaklardasın
Artık gelmiyorum yanına

Kalbimi sana açmaya

Eskisi gibi önemsemiyorum seni
Varlığından bihaberim
Artık gelmiyorum yanına
Yer aramıyorum konuşmaya

Eskisi gibi bilmiyorum seni
Bu yeni sevgiliyi tanımıyorum
Artık gelmiyorum yanına
Dönüştün bir yabancıya

Eskisi gibi güvenmiyorum sana
Gözlerine bakmaya çekiniyorum
Artık gelmiyorum yanına
Yeniden kanmaktan korkuyorum

Eskisi gibi inanmıyorum sana
Kendime ya da aşka da inanmıyorum
Artık gelmiyorum yanına
Durmadan beynimi aldatmıyorum

Eskisi gibi söz vermiyorum sana
Bu sefer kendimden çekiniyorum
Artık gelmiyorum yanına
Sana masallar anlatmıyorum

Eskisi gibi ağlamıyorum sana
Resmini görünce gözlerim dolmuyor
Artık gelmiyorum yanına
Yine de hiçbir şey son bulmuyor

Efe Kerem Kezer

KÜÇÜK PRENSES

Güneşin içimizi ısıttığı, kuşların şarkı söylediği bir sabahta uyananlara selamını iletirdi bulutlar. Bu selamı alanlardan biri olarak baş gösteriyordu küçük prenses. Pijaması bütün bulutları pembeye boyamış ve içine hapsedmişti. Selamı aldıktan sonra havalarda uçarcasına ilerleyip kuşların tüylerinden oluşmuş gibi görünen tacını taktı. İçeriden gelen seslere aldırış etmeden kendini arkadaşlarının yanına attı. En sevdiği ise serçe parmağından bile küçük olan köpeğiydi. Pamuk şeker gibi pembe, gökyüzü gibi maviydi gözleri. Saçları ve kulakları farklıydı vücudundan. Tam birbirlerine kavuşursun alıverdi köpeğin yerini bilmece. 6 farklı renk, 27 kutucuklar oluşmuştu bilmece. En sonunda bittiğinde bilmece, geldi biri gizlice. Yanında yüzlerce kişi, gelmekte yanına 2 kişi. Anlamıştı gerçeği, artık hazırdı geleceği. Küçük prenses olmuştu diş hekimi. Artık arkadaş edinmişti diş perilerini.

Zeynep Nisa Yılmaz

TEKLİK

Yağmurla beraber olmak bana çok anlamsız geliyor, tek başıma esemez miyiz? Boşuna mı rüzgar deniyor bana tek başıma yer edemez miyim? Belki ben istemiyorum yağmurla gelmek belki istemiyorum onun damlaları altında ıslanmak.

Elif Naz Ölüç

RASTLANTININ HEDİYESİ

Yılmaz, şehirde yalnız yaşayan genç bir beyefendiydi. Asansörde favori kitabını okuyan bir adamla karşılaştı. Sohbetleri, yeni arkadaşlığın başlangıcıydı. Birlikte kitap kulüplerine katıldılar, restoranlar keşfettiler ve hayatlarının tadını birlikte çıkardılar. İki yabancımanın tanışması, hayatlarını değiştirdi.

Şahin Arda Çakır

FISILTI

Ve işte tekrar buradayım. Başladığım ve bir adım dahi ilerleyemediğim noktada. Önümde zihnimdeki karışıklık kadar beyaz ve zaman zaman masanın rengine karışan o kağıtla. Elimde de tutuyorum belki de benim son sözlerimi sonsuzluğa kavuşturacak o kalemi. Camdan esen rüzgar okşuyor yüzümü ve fısıldıyor kulağıma o istemsiz sonu. Yeni bir şarkıya başlamış sanki, uğultusu bile bir melodi gibi geliyor kulağıma. Toprakla karışmış kokusu ise sonbaharın son günlerini o hüzünlü bitiş hatırlatıyor bana. Bir bitiş bu kadar zor mu olmalıdır, bu kadar acı? Yeni bir sayfa açmak bu kadar cesaret ister mi gerçekten? Kendine verdiği sözleri tutabilir mi insan, yoksa sadece kendini mi kandırıyordur o sözleri verirken bile? Her bitiş yeni bir başlangıç mıdır herkesin dediği gibi, sadece bir bitiş olamaz mı? Mutlu olmak gelmiyordu içimden hak etmiyorum belki de ya da hak etmediğimi biliyordum. Bu kadar zor olmamalı diye düşündüm bu kadar acı vermemeli birkaç kelimeyi bir araya getirmek. Hep yaptığım bir şey aslında. Neden şimdi kuruyor boğazım? Neden kelimelerle birlikte yutkunurken bu zorlanmam? Yanlış bir şey yapıyorum biliyorum, beni affetmeyecekler onu da biliyorum, ama belki de rüzgarla beraber başka sesler de fısıldıyordur kulağıma ya da ben sadece kendimi kandırıyorumdur hep yaptığım gibi?

Elimde tuttuğum o acıyı istemsizce kağıda değdirdim ve belki de yıllarca utanmadan yüzümde sakladığım maskemi ilk defa düşürdüm. İlk defa dinledim kendi sessizliğimi. Sessizlik içinde fırtınalar koparken hiç de sessiz gelmiyormuş insana diye geçirdim içimden. Ve zorladım kendimi içim kan ağlayarak bir son yazmak için.

‘Elveda gidiyorum. Geri dönmek üzere’. Evet, bu bir veda. Sadece sana değil hem eski hem ebedi kalacak bana da. İkimizin de anlayamadığı, ikimizin de göremediği, ikimizin de duyamadığı o kişiye. Bu gidiş ne yeni bir başlangıç ne de bir bitiş. Sadece bir gidiş, nedenlerin arkasına sığınan. Bilmiyorum. Anlamıyorum. Bildiğim tek bir şey var. Vazgeçiyorum. Kendime acımama acıyorum. Bilmiyorum belki de sorun ben de değildir. Bu şehirdir beni bu hale getiren, bu kasvetli hava, bu kalabalık gürültü. O yüzden kaçıyorum sonsuzluğa, binlerce kez özür dilerim senden, binlerce kez affet beni.’

Elimdeki acıyı çektim kağıdın üzerinden. Kağıdı tek hamlede masadan alıp kirli sözcüklerin üstünde gezdirdim gözlerimi. Buruşturdum, aynı diğerlerine yaptığım gibi ve çöp kutusuna fırlattım. Ayağa kalkıp biraz temiz hava almak için çıktım balkona. Ama rüzgar kulaklarıma değer değmez ve vücudum ürperdiği an anladım zamanın geldiğini. Dedi ki kafamdaki ses ‘Kurtuluş için ne güzel bir gün, ne güzel bir gün kahraman olmak için.’ Tekrar içeri girmedim çünkü artık gerek yoktu.

Ceren DELEN

KESKİN UYKU

Elinde bıçak, üstü başı kana bulanmış. Yanında tanımadığı bir kadın üstü başı kana bulanmış. Aralarındaki fark birinin elinde bıçakla uyanması diğerrinin ise hiçbir zaman uyanamayacak olması.

Cemre Simay Kasaroğlu

KİM?

Kim bilebilir ki zorlu bir hayatın bizi beklediğini? Aşılması zor engellerin karşısında tek olduğumuzu. Hayatın iyi yanlarını örtecek kadar kötü taraflarının olduğunu. Güzelliği çirkinleştirecek olayların yaşandığını. Sevdiklerimiz için fedakarlık yaparken kimsenin bizi anlamaya çalışmadığını. Sürekli bir sınava tabii tutulup kimseyi tatmin edemediğimiz acı bir yaşam olduğunu. İnsanların hayatlarını değiştiren olayların başkaları tarafından küçük ve sıradan görölmesini. Aynı ortamda yaşayan insanların aynı şartlarda yaşamamasını. Dünyadaki en masum varlık olan çocukların çocukluklarını yaşayamayacaklarını. Barış varken savaşı seçen insanlar olduğunu kim bilebilir ki. Kim bilebilir ki bizi zorlu bir hayatın beklediğini... Gökçe de bu acımasız dünyanın içine doğmuştu. Annesi ve babasını da 6 yaşında kaybettikten sonra onu büyüten zalim halası ile çocukluğunu, eğlenceyi, neşeyi, sevgiyi bilmeden büyüdü. Daha doğrusu kendi kendini büyüüttü. Her daim ayaklarının üstünde durmayı bildi ama anne ve baba gibi binayı ayakta tutan kolonlarını kaybedince en küçük bir olayda yıkılması da kolay oldu. Ama bu günlere kadar kendi kendine gelmişti. İlk defa yaşlıları ile bir arada halasından uzakta olacaktı. Çünkü İstanbul'a üniversite okumaya gidecekti. Onun gibi daha nice kızların hayatını kurtarmak için avukat olacaktı. Bu zalim dünyadan belki birkaç kişiyi kurtarması bile çok büyük bir başarı ve umut kaynağıydı. Hep bu günlerin

hayalini kurmuştu. Artık özgürdü. Ailesinin ona bıraktıkları ile bir ev tutacak, okuldan dönüştü yarı zamanlı bir iş bularak çalışacak ve geçimini sağlayacaktı. Şairlere yazarlara konu olan bu şehrin altını üstüne getirecekti. Ama ilk önce uyuması gerekiyordu otobüste ondan başka herkes uyumuştur ve onun da gözlerinden uyku akıyordu. Tüm yapacaklarının hayali ile uykuya daldı. Uyandığında yolun sonuna gelmişlerdi herkes montunu giyip inmeye hazırlanıyordu. O da hemen hazırlandı ve hayallerini süsleyen şehri görmeye hazır. Kapılar açılınca ilk inen o oldu. İlk başta şehrin havası başını döndürdü. Sonradan alıştı. Üsküdar sahili boyunca yürürken bir anda Kız Kulesi'ni fark etti cidden anlattıkları kadar güzeldi. Denizin ortasında nefes kesici bir mimari. Hemen aklına Galata Kulesi ve Kız Kulesinin aşkı geldi. Ne çok kitapta okumuştur onların aşkını. Bir gün o da sevdiği kişi ile Galata Kulesine çıkacaktı. İlk kim ile çıkarsa onunla evleneceğine dair bir hikaye okumuştur. Hikayedeki gibi o güne kadar çıkmayacaktı o uzun, güzel, heybetli kuleye. İstanbul'a ilk geldiği günün üstünden tam 8 yıl geçmişti. Avukat Gökçe artık 27 yaşındaydı ve çok mutluydu. Onu kısıtlayan, rahatsız eden her şeyden, halasından uzaktaydı. Okul zamanı da yine zor geçmişti onun için ilk başta dışlanmış ortama alışamamıştı. Ayak uyduramamıştı. Ama en yakın arkadaşı Bern ve Mert her zaman ona yardımcı olmuşlardı. Hatta Gökçe ile Bern aynı evde kalıyorlardı. Gökçe geçmişte yaşadıklarına her ne kadar bir perde çekip kapatmak istese de tam anlamıyla kapanmayacağını biliyordu. Ama artık o anları düşünmek ve üzölmek istemiyordu. Her şey geçmişti. Ve sıra daha güzellerini yaşamaya gelmişti. Ayrıca 7 yıldır Galata Kulesine çıkmayan Gökçe bugün Mert ile beraber çıkacaktı. Gözlerini kapatıp her şeyi 2 dakikalığına olsa da unutmaya hazır. Zil çaldı gelen Mert olmalıydı. Kim bilebilir ki o zorlu hayatı tek başımıza yenebileceğimizi, kim bilebilir ki o zorlu hayata direnebileceğimizi, düştüm dediğimiz yerden kalkabileceğimizi, bu hayatta kendi dünyamızı kurabileceğimizi, o dünyamıza sevdiğimiz insanları dahil edip hayal kurabileceğimizi. Kim bilebilir ki zorlu bir hayatı değiştirebileceğimizi. Kim bilebilir ki bizi nelerin beklediğini?

Melisa Bezzin

UNUTULMAYAN BİR HATIRA

Bir İstanbul sabahı bakmakta fecre karşı
Elinde kalem kalbinde istiklal aşkı
O yazdıkça marş-ı istiklali
Ufukta yankılanmakta bağımsızlık sesleri

On günde yazılan on kıta
Bir asırdır unutulmayan bir hatıra
Her vatan denince hatırlanan
Binlerce genç ölüp yaşlı doğan

İstiklal için her gün kalem oynatmakta
Sanki her damlada kağıda kan boşalmakta
Dökülen her kan bir gözyaşı gibi akmakta
Kan ile yazıldı , ölümlle hatırlanan...

Efe Aslan

SADECE HAYAT

Ömer otobüsün camından pencereye bakıyordu. Köyü çok uzaklarda kalmış etrafı devasa binalarla çevreniyor, o toprak yol kendini asfalta bırakıyordu. Ömer hem üniversitenin nasıl olacağını şehrin ona neler getireceğini merak ediyor hem de köyünü, o küçük tatlı evini, evinin bahçesinde olan o devasa çınara tırmandığı küçüklük zamanlarını özlüyordu. Ömer aniden sarsıldı, otobüs durmuştu. İçini tatlı bir heyecan kadar büyük bir korku da sardı. Valizini almak için bagaja yöneldi. Valizini aldığı gibi yola koyulup yürüdü.

Otobüs terminalinden çıkmıştı, çıkmıştı ama gözlerine inanamıyordu. İnanılmaz bir kalabalık vardı. İnsanlar ona çarpıyor ama hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gidiyordu. Ömer böyle bir kalabalığı en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı. En son böyle bir kalabalığı köyünde yapılan bir festivalde görmüştü. “O gün ben de festivalde arkadaşlarımla oynuyordum” diye

geçirdi içinden. Etrafındaki insanlardan birine hemen sordu “ Affedersiniz acaba burada bir festival mi yapılıyor? Adam gülererek: “Ne festivali!?! Her zamanki gibi normal bir gün.” diyerek uzaklaştı. Ömer şaşırды, her gün burası bu kadar kalabalık mı diye geçirdi içinden. Şaşkın bir şekilde yola devam etti. Etrafa bakıp minibüs durağı arıyordu ama etraf çok gürültülüydü. Ömer bir türlü bu gürültüye alışamamıştı. Bir taraftan konuşma, bir taraftan korna sesleri çok rahatsız ediciydi. Ömer “İnsanlar burada nasıl yaşıyor anlamıyorum.” Diye düşündü. Ömer yoldan geçen minibüsün geçtiğini görür görmez arkasından koşmaya başladı. Etrafında o kadar çok insan vardı ki zar zor ilerliyordu. O anda Ömer’in aklına köyündeki tarlalarda otların arasında yürüdüğü zamanlar geldi. Hele akşamları ateş böcekleri ortaya çıkınca etrafta inanılmaz bir görüntü oluşuyor diyerek o günleri hayal etmeye başladı. Tam o anda gelen bir fren sesiyle minibüsün durduğunu fark etti. Aceleyle cebinden para çıkardı ve minibüse bindi. Minibüs hareket etmeye başladığında Ömer tekrar hayallere daldı. Köyünde gizlice arkadaşlarıyla çıktığı tepeyi düşledi. Hayali ona o kadar gerçek geliyordu ki yere, çimenlerin üzerine yattığında burnuna gelen çimen kokusu yine burnuna gelmişti. Bulutlara baktığı o anlar gözünün önüne geldi .O pamuğa benzer bembeyaz bulutlar ve o masmavi sonsuzluğa uzanan gökyüzü...Birden minibüs durdu. Ömer hızlıca minibüsten indi ve koşa koşa üniversitenin önüne geldi. Karşısında geleceği ve yeni hayatının başlangıcı vardı. Ömer çok heyecanlıydı ve koşarak içeri girdi. Hemen karşısına çıkan ilk kişiye üniversite yurdunun nerede olduğunu sordu. Hızlıca odasını bulmaya ve yerleşmeye çalışıyordu bir an önce eşyalarını yerleştirip üniversitenin bahçesinde diğer öğrencilerle tanışmak istiyordu. İlk olarak okuma kitaplarını dolabına yerleştirdi. Valizini yatağın başına koyup hemen bahçeye koştu. Tam bahçeye çıktığında ders saatinin geldiğini fark etti. Üniversitede, İstanbul’da ilk dersine girecekti, koşarak sınıfını bulmaya gitti...

Efe Aslan

KÜRŞAD VE HARP

Soğuk bir kış gecesiydi. Aydın’ın küçük bir köyünde bir çocuk dünyaya gelmişti. Adını Kürşad koymuşlardı. Babası Osmanlı’da bir yeniceri idi. O yüzden babası, oğlunun doğduğunu çok sonradan öğrenmiş idi. Yıllar geçti, Kürşad büyüdü annesi ile beraber. Babası gelmiş 50 yaşına Kürşad gelmiş 26 yaşına. Osmanlı çöküşe geçmişti, İngiliz’i, Fransız’ı ülkeyi bölmeye çalışıyordu. Kürşad’ın babası Arap Yarımadası’nda şehit düştü. Çakır gözlü bir komutan Milli Savunmayı başlattı. Ülke çok zor durumdaydı. Kürşad annesinden habersiz gidecekti cepheye. Annesinin içine bir kurt düşmüştü henüz kocası şehit düşmüşken oğlunu kaybetmekten çok korkuyordu. Annesi

gitti Kürşad’ın yanına:

-Oğlum, gideceğini biliyorum, sana gitme de diyemiyorum çünkü söz konusu vatanın bekasıdır. Fakat arkada bir annen olduğunu unutma ne yap ne et acı haberin düşmesin ocağıma.

-Anne Hak kerimdir. Varsa alnımızda böyle bir yazı yaşayacağız mecbur. Sokmamalıyız o

gavurları bizim topraklarımıza.

Annesi Kürşad'a bir bohça hazırlamış idi, biraz da azık koymuştu. Ülke çok fakirdi, çantada bir çarık, bir kıyafet vardı. Ayrılık vakti gelmek üzereydi. Kürşad bir yana annesi bir yana adeta içleri kan ağlıyordu. Kürşad cepheye giden konvoya katılmalıydı. Sarıldı annesine öptü, elini. Döndü annesine ve "Ben dönemeyebilirim ama vatanımız da dönülmez bir noktadadır. Ben gidiyorum ana, sabırlı ol ve bize dua et." dedi. Katıldı kervana, başladı herkes hikayesini anlatmaya. Mehmet diye bir er vardı, dedi ki "Duydum ki hainler geliyormuş işgale, zarar verecekmiş istikbale, ya döner memleketine ya da sarılır kefene." Başlamış Mehmet söze, "Ben darüleytamda büyüdüm, yoktur benim ailem, duydum ki işgaldeymiş vatan geldim buraya Muğla'dan hiç korku bürümedi gözümü şahiden." Başladı Kürşad da dert yanmaya "Yoktur benim de babam, kalan tek şey anam ve vatan. Sahip çıkamayacaksam vatana neden varım ben, kurtulsun vatan sarılsın kefene bu naçiz beden. Duydum ki çakır bir komutan varmış Çanakkale'de, namını salmış her yerde." Atladı başka bir er daha muhabbete, adı da Ferit idi. Başladı derdini yanmaya "Ne pulum vardır ne de çulum. Benim kimsem yoktur, benim bir tek uğruna ebediyete ereceğim bir bayrağım var bir de vatanım." Kağrı tıngır mıngır gidiyordu yollarda. Başladı kağrı konuvmaya "Yaklaşmaktayız cepheye, gidiyoruz karşıki tepeye. Oradadır çakır komutan ve erleri, mübarektir onların cenkleri." Aradan biraz zaman geçti. Çakır komutan erlere biraz eğitim verdirdi. 5 günlük bir eğitimden sonra başladı bizim erler cenk etmeye. Kürşad, Mehmet ve Ferit aynı cepheye yan yanaydı. Başlayınca çatışma patladı silahlar, toplar. Tabii ilk cenkleri idi bilmiyorlardı böyle olacağını. Başladılar kulaklarını tutmaya. Başladı elin askeri sıkmaya bizimkilere. Onlar da sarıldı silahlarına başladılar sıkmaya. Bitince çatışma bir de baktılar ki bulmuş Kürşad'ın kolunu bir kör kurşun. Gitti Kürşad sıhhiyeye tek başına. Pek bir şeyi yokmuş şanslıymış bizim Kürşad sıyırması geçmiş, yaptılar bir sargı tekrar gitti cepheye. Erler sefalet içinde yaşıyor idi bir lokma ekmeği birkaç asker bölüşüyordu fakat onların karnını o ekmek değil yüreklerindeki iman ve damarlarındaki asil kan doyuruyordu. Gördüler o çakır komutanı, tanıştılar. Mustafa Kemal'di adı kendisi çok mert, çok asil ve çok fedakar bir komutan idi. Bizim çocuklar istirahat edecekti ki bir de patlamasının bir bomba! Yine gittiler cepheye karanlıkta göz gözü görmüyordu. Bir bizimkiler sıktı bir diğerleri. Çok sürmedi 10 dakika sonra bitti çatışma, gitti bizim yiğitler istirahate. Girmede gözlerine uyku Kürşad'ın kolu ağrıyor, Ferit'in uykusu yok, Mehmet'in ise içini bir ürperti sarmıştı. Kürşad annesini, annesi Kürşad'ı düşünüyordu. Şafak vakti geldi çattı. Mustafa Kemal kumandan topladı tüm erleri yanına. Askerlere ordunun çok sefil olduğundan bahsetti ve yemekleri idareli yemelerini söyledi. Yaptı halka bir duyuru:

Herkes evindeki erzakların, eşyaların, giysilerin çoğunu verecek, kendine yeteni kadarını bırakacaktı. Verdi tüm erzakları bizim halkımız Mehmetçiklere. Tabii bunları götürmek için de fedakar insanlar lazımdı. Bunlardan birisi de Kürşad'ın annesi Mihriban Ana'ydı. Atladı cepheye giden bir kağrıya, gitti cepheye. Tabii o giderken oğlu da boş durmuyordu. Cenkteydi bizim fedakar erlerimiz göz açtırmıyordu düşmanlara. Vermeyeceklerdi Çanakkale'yi. Cenk ederken Ferit çok kötü bir hasar aldı ve bitap düştü. Götdürdüler sıhhiyeye durumu ağırdı. Kürşad ise görünce arkadaşını öyle adeta deliye döndü ve düşmana göz açtırmadı. Mehmet de aynıydı. Biter bitmez cenk koşullar sıhhiyeye bizim Kürşad ile Mehmet, baktılar Ferit'e yaşıyordu Ferit her ne kadar bitkin olsa da iyiye gidiyordu durumu. Ertesi gün geldi çattı, Mihriban Ana da gelmişti cepheye. Kemal kumandan topladı askerleri ve dedi ki: "Fedakar Türk askeri yorgun olduğunuzu biliyorum fakat siz mert, kudretli askerlersiniz. Bu savaşta

bizim sırtımız yere gelmeyecek. Halkımızın göndermiş olduğu erzaklar getiriliyor, şimdi gidin ve ihtiyacınız olanını alın. Sıraya girdi erler erzak almak için. Tam sıra Kürşad'a geldi bir de ne görsün arkada yürüyenlerden birisi de anasıydı. Kürşad ne yaşadığını bilemedi, hatta öyle ki bir an kendini rüyada sanıp kendine tokat attı fakat bu rüya değildi gerçektir. Koştı anasının yanına öptü ellerinden sarıldı ona. "Ana senin ne işin var burada ?" dedi. Anası da: "Bu nasıl bir soru, ben olmayacaksam diğerleri olmayacaksa kim sahip çıkacak bu vatana !" dedi. Hasret giderdiler fakat harp zaman tanımazdı. Başladı yine bombalar yağmaya. Bu sefer büyük bir cenk vardı. Savaşın kaderi burada belirlenecekti. Ferit ayaklandı, Mehmet ve Kürşad ile birlikte koştular cepheye. Cenk etmeye başladılar, düşman ağır kayıplar veriyordu, aynı şekilde bizimkiler de ağır kayıplar veriyordu. Onların mühimmatı çoktu, bizimkilerin yüreği. Bitti bizimkilerin mühimmatı, verdi taarruz emrini Mustafa Kemal kumandan başladı bizim yiğitler süngülerle koşmaya. Aldı Kürşad al bayrağı koştı tepeye dikmek için. O sırada bizim Ferit ile Mehmet de peşinden koşuyordu. Başladı düşman bizimkilere doğru taarruza. Püskürttü Ferit ile Mehmet onları, dikti Kürşad al bayrağı. Sürdüler sahile düşmanları, döktüler denize onları. Devlet baki kaldı, bayrak gökte dalgalandı. Bitmişti savaş, büyük bir coşkuyla kutlandı savaşın galibiyeti. Olamazdı Türkler mağlup, çekti gitti düşmanlar defolup. Mihriban Ana ile Kürşad sarıldı birbirine. Döndüler memlekete, fakat bir değişiklik vardı, Artık 2 kişi değillerdi. Mihriban Ana'nın iki oğlu daha olmuştu, biri Ferit biri Mehmet. Mustafa Kemal Paşa verdi bizim çocuklara onur madalyasını. Aslında onur sadece bu madalyada saklı değildi onların onuru bir milletin gururuydu. Şehidimizin, analarımızın, kardeşlerimizin, evlatlarımızın hepimizin gururuydu. Kürşad'ın bir çocuğu oldu adını Mustafa Kemal koydu. Doğduğundan beri çocuğa kahraman erlerimizin hikayelerini anlattı, dedesinin ne kadar kahraman bir asker olduğunu anlattı. Mihriban Ana torununu çok seviyordu. Mustafa Kemal'i uyuturken ona hep dedesini anlattı. Mustafa Kemal soyadı kanunu getirdi ve Kürşad'ın soyadı Kahraman oldu. Mustafa Kemal Paşa'nın soyadı ise Atatürk oldu. Yeni bir Mustafa Kemal yetişiyordu üstelik Atatürk'ün de dediği gibi muhtaç olduğu kudret damarlarındaki asil kanda da mevcuttu.

Kenan Ecevit

HAYATI YAŞAMAK

Orhan her sabah yaptığı gibi bu sabah da alarmı çalmadan uyanmıştı. Odada dışarıdaki sokak lambasının loş ışığı hakimdi. Yatağının içinde oturup alarmının çalmasını bekleyen Orhan'ı bekletmemek için alarm erkenden çalmıştı sanki. Orhan alarmı çalar çalmaz alarmını kapattı ve hemen terliklerini giyerek yataktan kalktı. Elini yüzünü yıkadı, iş kıyafetlerini giydi ve mutfağa gidip kendisine bir sandviç hazırladıktan sonra sandviçi çantasına koyup evden çıktı. İşe gitmek için durağa yürürken ağaç dallarındaki kuşların ne kadar da güzel öttüklerini düşünüyordu. Birkaç dakika yürüdüktan sonra durağa vardı. Durağa vardikten kısa bir süre sonra otobüsü de gelmişti. Otobüse binip akbilini okuttuktan sonra boş bir yere oturdu ve ineceği durağa kadar çantasındaki dosyayı çıkartıp dosyaya göz atmaya başladı. İş yerinin olduğu durağa gelince çantasını toparlayıp otobüsten indi. Şirketten içeriye girip iş kartını okuttu ve kendi sıradan masasına geçip bilgisayarındaki mailleri kontrol etmeye başladı. Birkaç saat sonra patronunun koridorda dolaştığını görünce içten içe endişelenmeye başlamıştı. İcini bir anda saran kovulma

korkusu ile terlemeye başladı. Son zamanlarda şirketin maddi durumu iyi olmadığı için çalışanları işten çıkartmaya başlamışlardı. Patronu bir anda Orhan'ın masasının yanında durdu. Patron: Orhan Bey sizinle şirket adına konuşmamız gereken şeyler var. İşiniz bitince odama gelirseniz sevinirim, dedi.

Orhan bu cümleyi duyunca acı bir gülüşle,
-Tabi ki gelirim efendim, dedi.

Kovulacağını anlamıştı. Sonuçta en son arkadaşı Ömer'e de böyle söylemişlerdi. Orhan işini bitirince yavaşça masasını topladı ve yerinden kalkarak patronunun odasına doğru yürüdü. Odanın önüne gelince üstünü düzeltti ve kapıyı tıklattı. Patronu onay verince içeriye girdi ve boş sandalyelerden birine oturdu. Patronu derin bir nefes alarak konuşmaya başladı,

-Orhan Bey öncelikle neredeyse üç senedir bizim için verdiğiniz birçok emek için teşekkür ederiz. Bizimle çalışmaya devam etmenizi çok isteriz. Fakat sizin de bildiğiniz gibi şirketimizin durumu pek iyi değil ve bu yüzden işinize son vermek zorundayız. Bu ayki maaşınız banka hesabınıza yatırıldı. Size hayatınızda başarılar dileriz.

Orhan soluk bir nefes verdi ve ayağa kalkıp patronu ile el sıkıştıktan sonra odadan çıktı. Duygularının darmadağın olduğunu hissediyordu. Yavaşça masasının yanına gitti ve masasının üstündeki eşyalarını kutuya koydu. Masanın altındaki küçük çekmeceyi açtı ve içinde olan çerçeveyi görünce bir anda gözleri doldu. Ailesinin resmi olan bu çerçeveyi ne zamandan beri burada tutuyordu? Neden masasının üstünden kaldırmıştı ki? En son ona gelen dosyaları masanın üstüne koymak için çerçeveyi kısa süreliğine çekmeceye koyduğunu hatırlıyordu. Çerçeveyi masaya geri koymayı unuttuğunu fark edince bir anda kendine çok kızdı. Ne zaman bu kadar işkolik olmuştu? Ailesini ve kendi hayatını unutacak kadar...

Orhan hemen masasını topladıktan sonra şirketten ayrıldı ve otobüse binip evine geri döndü. Evine döndüğünde çerçeveyi eline alıp salondaki koltuğa oturdu ve düşünmeye başladı; Bundan ibaret miydi hayatım? Sadece işim ve evim arasında gidip gelmek. Her sabah aynı saatte kalkmak, işe gitmek, rapor yazmak... En sonunda eve gelmek ve dosyalara göz attıktan sonra uyumak. En son ne zaman ailemin yanına gittim ki? Bir sene oldu mu? Yok en çok üç ay olmuştur. Doksan gün... Doksan gündür annemin sıcak kucaklaması, babamın nasihat dolu sözleri ve güzel kardeşimin sıcak gülümsemesi ile anlatacağı okul anılarından mahrum kalmış yapayalnız bir insanım. Ya arkadaşlarım, onlar ne yapıyorlar acaba? Onlar ile de en son bir yıl önce görüşmüştüm. Ahmet evlenecekti, Nurgül terfi almıştı, Hikmet ise baba olacaktı. Ahmet evlendiği zaman bana davetiye göndermemiş miydi? Göndermişti tabi ki. Ben de işim var diyerekten gitmemiştim. Keşke gitseydim. Çocukluk arkadaşımı bile işim için yok saymışım. Herkes izin günlerinde tatile giderken ben sırf üşendiğim için, düzenimin bozulmasından korktuğum için hayatımı yaşamaktan kaçmışım. Artık çok değer verdiğim o işim de yok. Kendime bir çekidüzen vermeli ve hayatımı yaşamaya başlamalıyım. Orhan koltuktan kalktı ve odasına gidip valizini hazırladı. Ailesinin yaşadığı yere, memleketi olan Bursa'ya gitmek için bir otobüs bileti aldı ve evden çıkarak taksiye bindi. Taksi ile otobüs garına gitti. Otobüs garına geldikten sonra oradaki banklardan birine oturdu. Artık hayatının yoluna gireceği düşüncesi ve memleketine gidince annesinin onu görünce ne kadar mutlu olacağını, kardeşinin ağlayıp ona sarılacağını ve babasının onu nasıl azarlayacağını düşündükçe mutlu bir şekilde otobüsü beklemeye ve yeniden hayatını yaşamının mutluluğunu yaşamaya başlamıştı...

ÖZÜRNÂME

Sanki çay vaktidir, sonu gelmez bir rahatlık

Oysa gerekmez mi telaş? Nedendir bu kıllık?

Kolunu kaldırırken geçmez bin ömür

Gelmez elden bir şey, özürdür ki ne özür

Sanki bir tutkudur aşk misali

Bir kere geldi mi şaha kalkar kördür

Tabi duymamalı ne bir kuş ne ahali

Sesi çıkarsa büyüsü bozulur, kalır geriye tek bir özür

Bastırır diğerlerini, sesi çıkar gürdür

Omuzlarında duyarsın, ağır ki ne ağır

Dur! Hayır! Müsamma etme bağır

Belki o zaman dilemezsin berbat bir özür

Ne yapsan boşuna, o tatlı mı tatlı, inatçı

Bakmayacaksın gözünün yaşına, vurmalsın zincirli kamçı

O zaman açılır fal taşları belki görür

Sahip olduğu özrü, özür ki ne özür

Kaan Mutlu

SUÇLU İNSAN

Burası anlatılanlar gibi değil
İstanbul'da her köşe sefil
Fatih adlı bir çocuk
Yapacaktı İstanbul'u kendine il

1453 u seçtim ilk durak
Bizans'ta yüzler çöl gibi kurak
Gemiler ayaklanmış geliyor
Fatih adını tarihe kazıyor
Kırptım gözümü toz kaçtı
Gözümü robotlar açtı
Farklıymışım gibi baktılar
İnsanları dünyadan kovmuşlar
Kırptım gözümü toz kaçtı makinemin içinde açıldı
Geçmişte gelecekte zormuş
Zaman değil insan suçluymuş

Tuğrul Çınar

DÜNDEM BUGÜNE ÜSKÜDAR

İstanbul'un semtleri arasında en büyük olan Üsküdar tarihi yapısı ve kültürel geçmişi ile dikkat çekiyor. Yüzyıllar öncesinden insanların aynı yerlerde aynı amaçlar doğrultusunda sizin gibi yürüyüş yaptığı, banklarda oturduğu limanları kullandığı bir semt ki her tarafta bunun izleri var. Günümüze ayak uydurma yolunda büyük adımlar atan ama özünden de taviz vermeyen bir yer Üsküdar. Hem çok geniş imkanları hem de eskileri hatırlatan doğal yapısıyla İstanbul gibi bir şehirde her yere gidebileceğiniz sonsuz ulaşım seçeneklerine erişebilirsiniz. Bu sebeptendir ki Üsküdar'a elbet herkesin yolu düşmüştür. Çok hareketlidir meydanı, caddeleri ve limanları. Fakat ara sokaklarında veya küçük mahallelerinde ikamet eden Üsküdarlılar en iyi bilir burayı. Sabahın erken saatlerinde hareketlenmeye başlar, daha tam gün ağaracak iken ki -fırtına öncesi sessizlik dediğimiz- durgunluk ve dirilik bedeninizi sarar. Denizin havası ve tuz kokusu ciğerlerinize dolar. Üsküdar'da ezanla uyanırsınız. Denizin griliği yerini pembeye ardından altın yansımalara bırakır. Güneş en parlak haliyle doğar, altın ışıklar ısıtır dört bir yanı. Martı sesleri eşlik eder daha sonra koşturmanıza. Meydana geldiğinizde artık hızlı davranmak zorundasınız. Sizin de artık oradaki herkes gibi bir hedefiniz var. Hızlı olmak bir yaşam biçimi Üsküdar için. Bu durum akşam saatlerine hatta gece geç saatlere kadar devam etse de sabaha karşı yine yalnızlığın verdiği durgunluk oturur her bir köşeye. İstanbul'un karanlığında, sisinde gizlidir. Bu sırları bilenler Üsküdar'a ahbaplık ederler. Bu yazımızı okuyanlara küçük sırlar vermek istedik. İşte Üsküdar'ın süregelen yaşam öyküsü. İşte karşınızda Üsküdar...

Ecenur Karaaslan- Efe Kerem Ke

Beykoz

Antik çağdaki adı Amykos'tur. "Beykos" ismi ilk defa Bizanslılar tarafından kullanılmıştır. Bitinya Kralı ve Kocaeli valileri bu semtte ikamet etmişlerdir. Kos, Farsçada köy demektir. Semtte oturan ünlü kişilerden dolayı bu yöreye Beykos denmiştir ve zamanla "Beykoz"a dönüşmüştür.

Beykoz- 1950'ler

Kandilli

Antik Çağdaki adı "Ekhia" dır. Zaman zaman Göksu'dan deniz yolu ile saraya dönen padişahlar için yakılan kandillerden ve aynı zamanda IV. Murat'ın seferden dönüşünde bu semtteki köşkte doğan şehzadesi Mehmet için yedi gece yakılan kandillerden, semte Kandilli adı verilmiştir.

Kandilli- 1900'ler

Kuleli

Osmanlı'da Boğazların güvenliğinden sorumlu askerlerin odalarının bulunduğu yerdir. Kıyı boyu güvenliğini sağlayan Bostancı Ocağı aynı zamanda Boğaz'da inşa edilecek yeni yapıların denetimini yapardı. İstanbul'un fethinden önce Papaz Kurulu olarak anılan bölgede kuleli bir kilisenin olması bu bölgenin Kuleli olarak anılmasına neden olur.

Kuleli Askeri Lisesi- 1950'ler

Çengelköy

Bizans İmparatoru Justinyanus buraya karısı Sofia için bir saray yaptırmıştır. Semte Sofianea adı verilmiştir. Osmanlı Döneminde bu semtte gemi çapaları imal edildiğinden dolayı adı Çengel köyü olarak anılmıştır. Başka bir söylentiye göre de Osmanlı Döneminde Kaptan-ı Derya olan Çengeloğlu Tahir Paşa bu semtte oturmuş buraya çeşme, mescit gibi yerler yaptırmış birçok hayır işine vesile olmuştur. Semtin sevilen kişilerinden olduğu için bu semte onun adı verilmiştir.

Çengelköy- 1900'ler

Beylerbeyi

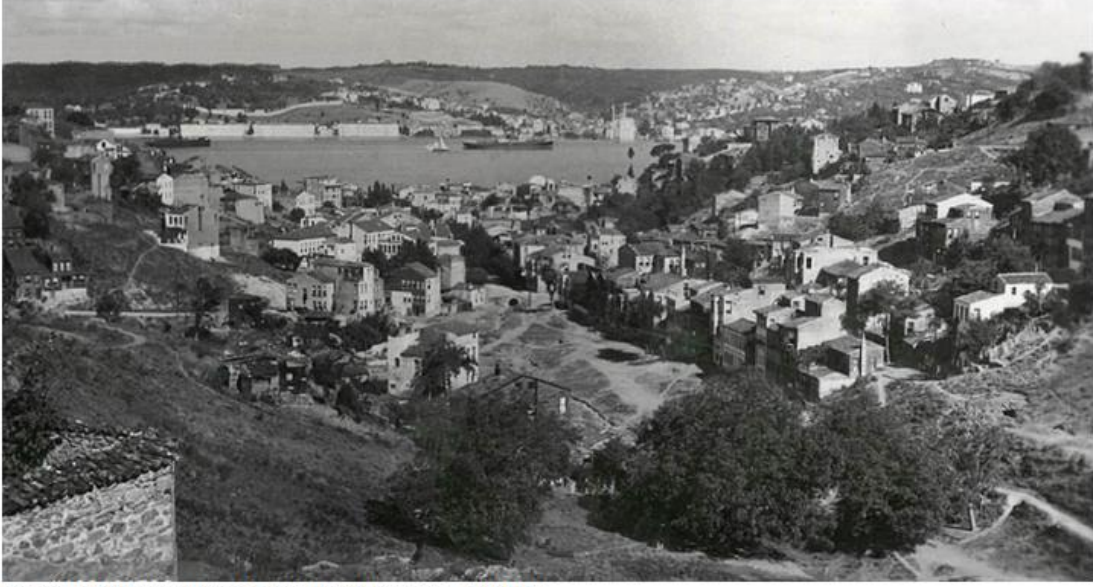
Bizans döneminde Hrizo Kramus Kilisesi'nden dolayı Hrizo Kramus ismini almıştır. Osmanlı Döneminde ise taşra teşkilatının en büyük birimi olan beylerbeylik görevi yapan Mehmet Paşa'nın buraya yaptırdığı yalıdan ismini alır. Abdülaziz'in yaptırdığı sarayda bu bölgede olduğu için Beylerbeyi Sarayı olarak anılır.

Beylerbeyi Saray Pascal Sébah, 1870

Kuzguncuk

Kuzguncuk, Avrupalı Museviler tarafından “kutsal topraklara varmadan önceki son durak” olarak kabul edildiği ve kutsal topraklara gidemeyenlerin hiç değilse Kuzguncuk'ta yaşayıp orada ölmeyi ve gömülmeyi vasiyet ettikleri bilinir. Bu nedenle 17. yüzyılda geniş bir Musevi Mezarlığı vardır. İlerleyen yıllarda Ermeniler ve Rumlar da burada büyük bir topluluk oluşturur. Kuzguncuk'ta büyük bir gayrimüslim nüfus olmasına karşın hemen yanındaki Öküz Limanı (Paşalimanı) yalnız Türkler tarafından iskân edilmiştir. Yörenin adının Rumeli yakasından gelen öküzleri Anadolu'ya getirmek üzere Beşiktaş'tan kayıklarla buraya taşınmasından olduğu sanılmaktadır.

Kuzguncuk'tan çekilen Boğaziçi Manzarası- 1950'ler

Kuzguncuk, Üryanizade Ahmet Esat Efendi Cami- 1860'lar

Boğaziçi

Boğaziçi eski Yunancadaki adı olan Bosphorus'tan gelmektedir. Bosphorus'un anlamı ise inek geçididir. İo, Yunan mitolojisinde Nehir Tanrısı İnahos'un kızıdır. İo'dan hoşlanan Zeus, onu eşi Hera'dan saklamak için bulutlar arkasına gizler. Ancak Hera şüphelenir ve bunun üzerine Zeus İo'yu ineğe kendisini ise buluta çevirir. Buna aldanmayan Hera Zeus'tan ineği hediye olarak ister. Zeus'tan uzak tutmak için ise onu bir canavarın yanına bırakır. Ancak Zeus Hermes'i yollayıp canavarı öldürtür. Bunun üzerine Hera onun peşini bırakmaz, onu rahatsız etmesi için bir sinek gönderir. İo, İstanbul Boğazı'ndan geçerek kaçır o sırada Prometheus ile

karşılaşır. Kafkasya'da zincirlenmiş olan Prometheus insana dönüşeceğini ve onun soyundan Herakles'in geleceğinin müjdesini verir ve öyle de olur.

Boğaziçi ve Rumeli Hisarı- 1870'ler

Boğaz'daki Yeniköy Yalıları-1950'ler

Kız Kulesi- 1930'lar

Üsküdar

Üsküdar'ın ilk adı “altın şehir” anlamına gelen Hrisopolistir. Bir işgal sonucu İranlıların Üsküdar'a yerleşmesi ve burada hazinelerini kurlmalarından dolayı altın şehir ismi verilir. Diğer bir nedeni ise Harem'den Sarayburnu'na bakılınca güneşin buraya düştüğü ve altın yansımalar çıktığıdır. Başka bir ismi ise Scutari'dir. Scutari isminin zamanla “Üsküdar”a dönüştüğü anlatılsa da Evliya Çelebi bölgedeki ev ve sokakların eski ve dar olmasından dolayı Üsküdar denildiğini söyler.

Battal Gazi Hikayesi

Osmanlı zamanında geçen efsaneye göre; Battal Gazi İstanbul'u kuşatmaya gelir ancak kuşatmadan bir sonuç alamaz. Bunun üzerine Kız Kulesi'nin önündeki kıyıya bir karargâh kurar ve tam yedi yıl burada kalır. Battal Gazi'nin Üsküdar kıyılarında bu kadar uzun kalmasının nedeni ise aşktır. Öyle ki gönlünü Üsküdar tekfurunun kızına kaptırmıştır. Üsküdar Tekfuru ise bu aşkı onaylamaz ancak Battal Gazi'den de korkar. Gazi'nin kızını almasını istemeyen tekfur, hazinelerle birlikte kızını Kız Kulesi'ne kapatır. Ama bu Battal Gazi'nin aşkına engel olmaz. Şam seferini tamamlayarak Üsküdar'a dönen Battal Gazi, kayık ile Kız Kulesi'ne gelerek, tekfurun kızını ve hazinelerini alır. Üsküdar'a geri döner ve atına atlayıp oradan uzaklaşır. Çokça bilinen “Atı alan Üsküdar'ı geçti.” lafı bu efsaneye dayanır.

Selimiye Kışlası- 1950'ler

Katibim

Kırım Harbi içinde Abdülmecid zamanında çıkmıştır. İkinci Mahmut devrinde askerlere Avrupai kıyafetler giydirilmiştir. İlerleyen zamanlarda Abdülmecid ise memurlara setre ve pantolon giymeyi zorunlu kıldı. Halk ise bu olayla dalga geçti. Pantolonla sokağa çıkmayı iç çamaşırıyla çıkmakla bir tuttular. Özellikle de bu konuda genç katipler büsbütün dile düştü. Kırım Harbi'nde müttefikimiz olan İngilizlere Selimiye Kışlası hastane olarak tahsis edilmişti. İngiliz ordusundaki İskoç alayını eteklerle gören halk, bu askerlere “donsuz asker” lakabını takmışlardı. Bu alay Şark'a hareket ederken bir İskoçyalı bestekar bu birlik için marş besteledi. Bir İstanbul külhanisi ise Selimiye Kışlası'nın Üsküdar yolu üzerinde olmasından esinlenerek ve donsuz askerler için yazılan besteyi kullanarak katiplerle dalga geçmek için "Üsküdar'a Gider İken" türküsünü yazdı :

Üsküdar'a gider iken aldı da bir yağmur

Üsküdar'a gider iken aldı da bir yağmur

Kâtibimin setresi uzun, eteği çamur.

Kâtibimin setresi uzun, eteği çamur.

Katip uykudan uyanmış gözleri mahmur,

Katip uykudan uyanmış gözleri mahmur,

Kâtip benim ben kâtibin el ne karışır

Kâtibime setrede pantol ne güzel yaraşır

Safiye Ayla

Kız Kulesi- 1930'lar

Kız Kulesi

Kehanete göre; Kral'a çok sevdiği, biricik kızının bir yılan tarafından sokularak öleceği söylenir. Kızının ölümü düşüncesine dayanamayan Kral, onu korumak ister. Çareyi onu yılanların ulaşamayacağı bir yerde büyütmekte bulur. Bunun için Salacak açıklarındaki bir adaya kule yaptırır ve kızını buraya gönderir. Ancak Kral ne kadar çabalasa da kehanetin önüne geçemez. Kızı 18 yaşına bastığında kuleye gönderilen bir üzüm sepetinden çıkan bir yılan Prensesi öldürür.

Leandros ile Hero'nun Ölümsüz Aşkı

Birbirlerine âşık olan Leandros ile Hero'yu aralarındaki koca deniz ayırmıştır. Ancak iki âşık engellere rağmen birbirinden vazgeçmez. Fırtınalı bir gecede, Leandros kulede ışık yandığını görünce, sevgilisi Hero'nun kendisini çağırdığını düşünür ve kendini Boğaz'ın serin sularına atar. Ancak ışığı yakan bu kez Hero değil, âşıkların her gece buluştuğunu gören bir başkasıdır ve Leandros'un denize atladığını görünce ışığı kapatır. Fırtınalı havada Boğaz'ın akıntısına dayanamayan Leandros, soğuk sulara gömülür. Sevdiğinin acısına dayanamayan Hero ise kuleden atlayarak kendi canına kıyar. Efsanenin sonunda kulenin olduğu yere âşıklar için bir deniz feneri yaptırılır.

Kulelerin Aşkı

Efsaneye göre; Kız Kulesi ile Galata Kulesi birbirine sevdalıdır. Ancak aralarında bulunan boğaz kavuşmalarına engel olur. Kız Kulesi'ne duyduğu aşkı içinde tutamayan Galata Kulesi, sevgisini mektuplara anlatır, ona olan hasretini kelimelere döker. Fakat bir türlü mektupları Kız Kulesi'ne ulaştıramaz. Uçma hayaliyle yanıp tutuşan Hezarfen Ahmet Çelebi, bu tutkusunu gerçekleştirmek için Galata Kulesi'ne çıktığında Galata, onun kulağına Kız Kulesi'ne olan aşkını fısıldar ve mektupları Kız Kulesi'ne vermesi için ona verir. İstanbul rüzgarını arkasına alan Hezarfen, mektupları Kız Kulesi'ne ulaştırır. Mektupları alan Kız Kulesi ise aşkının platonik olmadığını anlar. Bu iki kule hala İstanbul'un en güzel manzaralarını oluşturur.

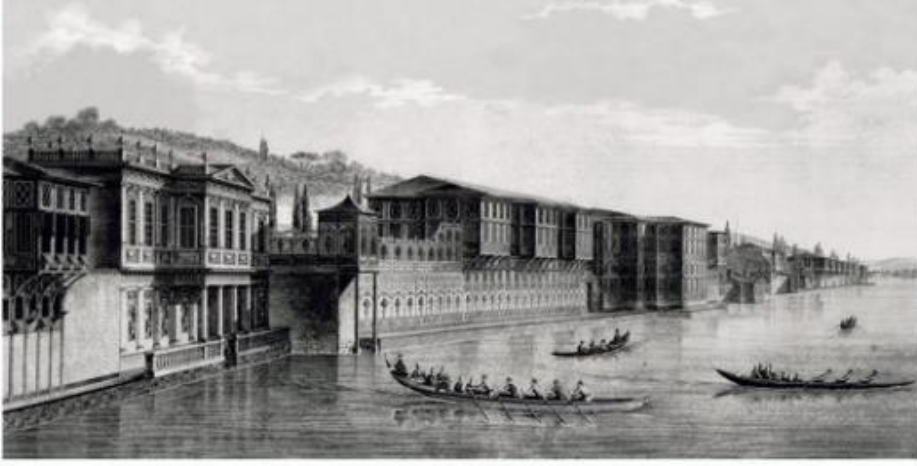
Beyoğlu, Galata Kulesi- 2023

Üsküdar, Kız Kulesi- 2023

Marmara

Efsaneye göre Büyük İskender balık tutmak için bir dereye gider. Ne yaparsa yapsın balık tutamaz. Oracıkta bir yaşlı adam belirir ve İskender'e üç adet balık tutar. İskender sinirlense de balıkları alır ve pişirmeye çalışır ama nafile. İhtiyar buradan balık tutamayacağını söyler İskender'e. Yaşlı adamın kendisine büyü yaptığını anlayan İskender sinirlenir ve adamın başını uçurur. İhtiyarın vücudu suya döner ve Marmara Denizi Oluşur. İskender'in aradığı Ab-ı Hayat suyu da Marmara Denizinin altında kalmıştır.

Hatice Sultan'ın Defterdarburnu'ndaki sarayı

III. Ahmet Çeşmesi- 1732

Bir tarih Üsküdar, bir medeniyet. Bir miras Üsküdar, bir emanet. Binlerce nesil yetiştirmiş bir çınar Üsküdar, asla ölmeyecek bir çınar. Aşıkların kenti, Üsküdar'a gider iken bir mendil bulanların kenti. Dertlilerin kenti Üsküdar, denize karşı oturup iç çekenlerin kenti. Unutulanların, unutanların ve tıpkı Galata'sına kavuşamayan Kız Kulesi gibi unutamayan sevdalıların kenti. Aynı zamanda huzur demek Üsküdar. Bazen kalabalığın içinde Üsküdar'la baş başa, bazen ise dostlarla oturup tarifsiz bir sohbet demek. Çalan türküler, çay ve simit demek Üsküdar. Boğaz havası alıp biraz yürümek demek bazen. Bazen ise bir bankta oturup saatlerin geçmesini izlemek. Her türlü insana, her bir olaya tanıklık etmiş, hayatı bütün renkleriyle yaşayan bir yer Üsküdar. Çalışmamızda size keyifli bir Üsküdar turu attırmayı gaye edindik. Elimizden geldiğince bu eşsiz semti anlatmaya çalıştık..

KAYNAKÇA

- Beykoz yazı referans, <https://beykoz.bel.tr>
Beykoz resim, <http://www.eskiistanbul.net/685/beykoz>
- Kandilli yazı referansı, <https://www.cilginrotalar.com/kandilli-istanbul/#:~:text=Bir%20düşünceye%20göre%20sefere%20çıkmadan,ile%20semte%20Kandilli%20adı%20verilmiş>
Kandilli resim, <http://www.eskiistanbul.net/3085/kandilli>
- Kuleli yazı referansı, <https://www.memurlar.net/album/11088/171-yillik-kuleli-askeri-lisesi-nin-hikayesi.html>
Kuleli resim, <http://www.eskiistanbul.net/6291/kuleli-askeri-lisesi-ve-kuleli-kaymak-mustafapasa-camii>
- Çengelköy yazı referansı, <https://www.sabah.com.tr/galeri/yasam/istanbulun-koylerinin-adi-nereden-geliyor/9>
Çengelköy resim, <http://www.eskiistanbul.net/4641/cengelkoy-1906-1907-maurice-mays-fotografi>
- Beylerbeyi yazı referansı, <https://www.turrehberin.com/beylerbeyi/>
Beylerbeyi resim, <http://www.eskiistanbul.net/6683/beylerbeyi-sarayi-19-yuzyil>
- Kuzguncuk yazı referansı ve Boğaziçi yazı referansı, [https://tr.wikipedia.org/wiki/Kuzguncuk#:~:text=Yörenin%20adının%2C%20Rumeli%20yakasından%20getirilen,\(İnek%20Gecidi\)%20adından%20gelmektedir.](https://tr.wikipedia.org/wiki/Kuzguncuk#:~:text=Yörenin%20adının%2C%20Rumeli%20yakasından%20getirilen,(İnek%20Gecidi)%20adından%20gelmektedir.)
Boğaziçi resim, <http://www.eskiistanbul.net/tag/boğaziçi/>
Kuzguncuk resim, <http://www.eskiistanbul.net/33/kuzguncuk>

- Üsküdar yazı referansı ve Kız Kulesi yazı referansı, <https://www.google.com/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&cad=rja&uact=8&ved=2ahUKEwjL6dPppoCCAxXbRvEDHaX9BWsQFnoECDAQAQ&url=https%3A%2F%2Fde-signarchitect.wordpress.com%2F2016%2F10%2F25%2Fuskudar-in-kokeni- nedir%2F&usg=AOvVaw1hAMsmr4sJs8-WXnE1P9sK&opi=89978449>, <https://www.cnnturk.com/yasam/diger/istanbul-semtlerinin-adi-nereden-geliyor>
- Kız Kulesi resim, <https://www.azizistanbul.com/gravur/kizkulesi1.jpg>, Kız kulesi, başlı başına bir efsane. Duruşuyla, bakışıyla, gülüşüyle kendine hayran bırakan bir güzellik. | Historical pictures, Paris skyline, Landmarks (pinterest.fr), <https://image.cnnturk.com/i/cnnturk/75/740x416/645b473bae0a8f08348d0dfe.jpg>
- Galata Kulesi resim, <https://tatilhaberleri.com/wp-content/uploads/2019/08/istanbulda-nerelere-gezilmeli-istanbul-gezilecek-yerler-listesi.jpg>
- Battal Gazi'nin Hikayesi, <https://www.uskudar.bel.tr/tr/main/pages/kiz-kulesi/35#:~:text=Evliya%20Çelebi%27ye%20göre%20ise,ile%20Kız%20Kulesi%27ni%20ya ptırır>
- Katibim yazı referansı, <https://tr.wikipedia.org/wiki/Kâtibim#:~:text=Osmanlı%20İmparatorluğu%27nda%20Abdülme cid%20devrinde,birliği%20için%20yazılmış%20bir%20marştı>
- Selimiye Kışlası resim, <https://istanbultarihi.ist>
- Leandros ile Hero'nun Ölümsüz Aşkı yazı referansı, <https://dergio.com/20220606/kiz-kulesi-leandros-ve-heronun-aski>
- Kulelerin Aşkı yazı referansı, <https://www.haberturk.com/galata-kulesi-ile-kiz-kulesi-nin-efsanelere-konu-olan-aski-3579895/3>
- Marmara yazı referansı, <https://kultur.istanbul/arsiv/www.kultur.istanbul/tr/istanbul-efsaneleri-yayimlandi-haber-692.html>
- Hatice Sultan'ın Defterdarburnu'ndaki Sarayı resim, <https://osmanli.site/wp-content/uploads/2017/01/Osmanlı%20Padişahı%20Fahreddin%20III.-Selimin-Kardeşi-Hatice-Sultan'ın-Sarayı-Tablosu-Hatice Sultan palace.jpg>
- 3. Ahmet Çeşmesi resim, <http://www.eskiistanbul.net/2145/iii-ahmet-cesmesi>

YALNIZLIĞA ÖVGÜ

İstemiyorum diye bağırdım. Sesim odanın her yerinde yankılandı. Yine kavga ediyordum onla, gözlerimiz birbirine kenetleniyordu. Sinirim verdiğesi cesaret tüm vücuduma yayılıyor, beni yakıyordu. Bir yabancının bakışlarıydı bunlar. Kafamdaki sesler gelip giderken karşımda bağıyor, bir şeyler söylüyordu. Tepki vermemiş olmalıyım ki daha da sinirlendi. Sonra çıkıp gitti.

Ezanın sesiyle kalktım yataktan. Hava kış olduğundan kapalı ve yağmurluydu. Yağmurun sesi ninni gibi geliyor, göz kapaklarım ağırlaşıyordu. Birden içimi bir huzursuzluk kapladı. Doğrudum, oturdum yatağa. Derin derin nefesler aldım da bir türlü geçmedi. Göğsüme soğuk kaskatı bir taş oturmuştu sanki. Ağlarsam rahatlardım ya. Durduk yere ağlayabilen ben o an yapamadım. Duramazdım orada, dışarı çıktım ben de. Ayaklarımın beni götürdüğü yere koştum durdum. Yorulana kadar, bu sessizlikte hiçbir şey düşünemeyecek hale gelene kadar. Hiçbir yerde hiç kimse yoktu. Hiçbir şeyi gözüm seçmiyordu. Martılar eşlik etti bana. Durdum sonunda.

Çok kalabalıktı cadde, öyle ki adım atacak yer bulamazdınız. Her gün olduğu gibi buradaydım yine. İşi olmayan kimse bu saatte, bu havada dışarı çıkmış olamazdı. Benim de bir işim vardı. Bir hedef, bir görev. Tüm bu izdiham karşısında herkes bunu normal karşılıyor işini yapıyordu. Tüm bu düzen başımı döndürüyor, beni benden alıyordu. Düşüncelere itiyor, bir onu düşünürken bir bunu düşünmeme sebep oluyordu. Her şeyi unutuyordum. Acılar, sevinçler, kaygılar... Her şey zihnimden uçup gidiyor yerini derin bir boşluğa bırakıyordu. Memnun hissettim. Belki de en huzur bulduğum, en çok beni kendine bağlayan, uzun süren her bir zerrem kalbimde çarptığı duygudur memnuniyet. Yalnızlık doldu içime bu kalabalıkta. Kendimi hissettim bir tek. Beni bu memnuniyete iten de bu yalnızlıktı aslında. Kendimi güvende hissetmemdi. Herkes geçip giderken öylece izliyordum etrafı. Huzur iliklerime kadar işledi. Sakinlik akıp gitti. Bu gürültüde, her şeyin arasında, kafamda dinginliğin sesi yankılanmaya başladı. Süregelen her şey gelip gidecek, devam edecek ve son bulacaktı. Ve benim bu tabloda yerim yoktu.

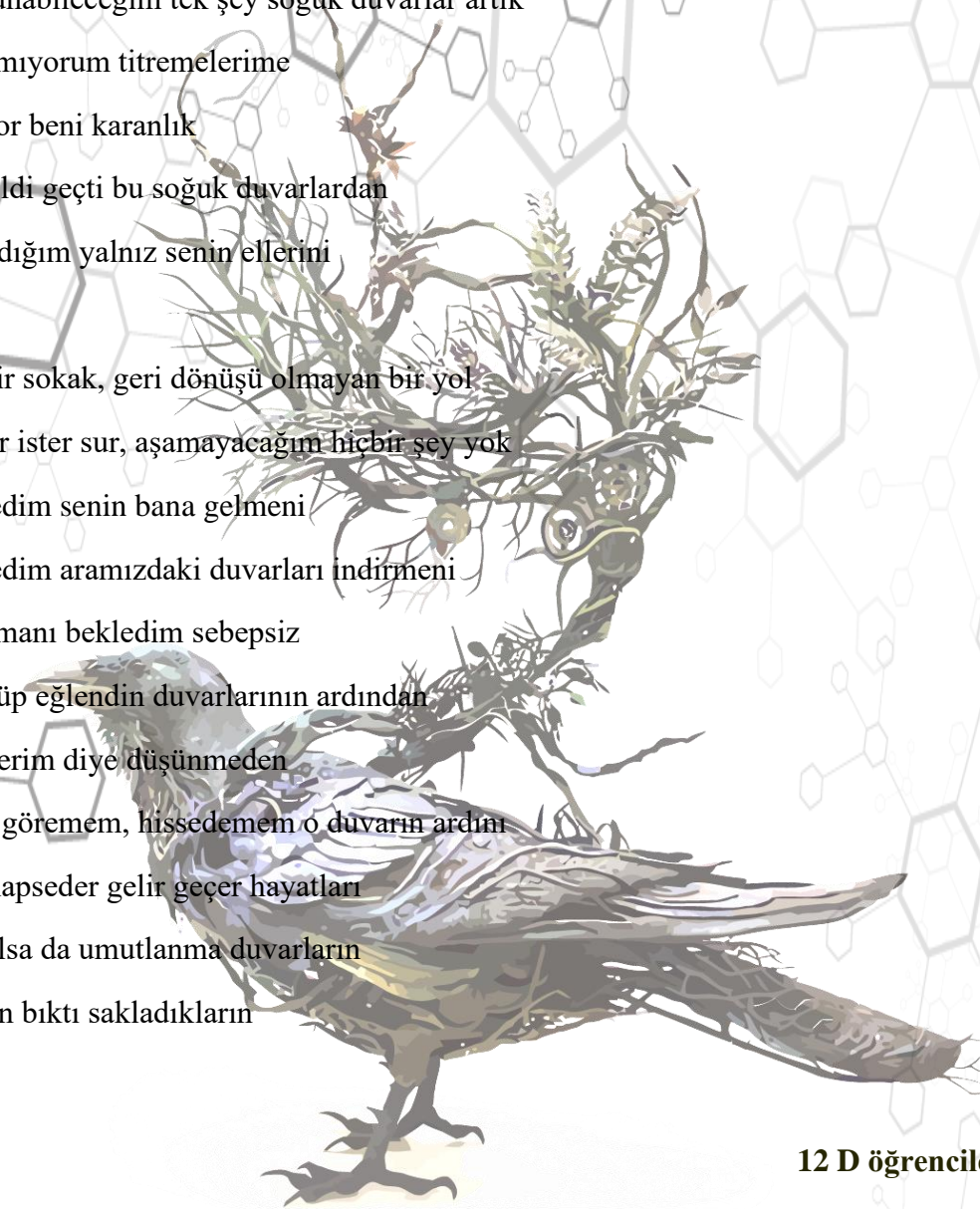
Ecenur Karaaslan

RASTLANTIYA ÖVGÜ

Hep denedim sana gelmeyi
İzin vermedin, indirmedin duvarlarını
Söylerdim istesen
Duvara yazamadığın satırları
Ellerini tutmak isterdim
Ama dokunabileceğim tek şey soğuk duvarlar artık
Engel olamıyorum titremelerime
Korkutuyor beni karanlık
Kimler geldi geçti bu soğuk duvarlardan
Bense aradığım yalnız senin ellerini
Çıkmaz bir sokak, geri dönüşü olmayan bir yol
İster duvar ister sur, aşamayacağım hiçbir şey yok
Hep bekledim senin bana gelmeni
Hep bekledim aramızdaki duvarları indirmeni
Beni anlamanı bekledim sebepsiz
Sense gülüp eğlendin duvarlarının ardından
Ne hissederim diye düşünmeden
Sandın ki göremem, hissedemem o duvarın ardını
Onlar ki hapseder gelir geçer hayatları
Artık yıkılsa da umutlanma duvarların
Aramaktan bıktı sakladıkların

12 D öğrencileri

HIRSIZ

Bir anda hırsız fark etti ve yerinden fırladığı gibi hırsızın üzerine atıldı. Yakalamak imkansızdı. Çoktan alacağını almıştı ve buna engel olunamazdı. Kovalamak ve oturup kabul etmek arasında bir karar verdi hızlıca. Evin anahtarını bile almaya vakit yoktu. Hırsız gözden kaybetmek üzereydi ki aradaki farkı biraz kapattı. Ara sokaklardan geçtiler, caddeye çıktılar, yollara atladılar... Hırsız asla kaybetmiyor ama ona yaklaşmıyordu. Hırsız elindeki çantada aldığı hazineyi taşıyordu ve adamın çantanın içinde ne olduğuna dair kesin bir fikri yoktu. Sadece yabancı bir adamın, çantasına bir şeyler doldurduğunu görmüştü. Adamın aklına ilk kez şimdi gelmişti bu soru. Acaba içinde ne vardı? Derken bir anlığına bilinci kaybetti sanki. Kendini yerde buldu. Başında dayanılmaz bir ağrı ve acı hissetti. Ardından hırsız geldi aklına. Çoktan kaçıp gitmiş olmalıydı. Kafasını kaldırdı ve karşısında babasını gördü. Kimse tek kelime etmedi. Babasını çok seven ve babasının çok sevdiği bir çocuk olabilmek için her şeyinden vazgeçebilirdi. Başını çevirdi ve annesi de hemen yanı başındaydı. Kaldırıma takılıp başını vurması değil vicdanı öldürecekti onu. Ailesi kapanmamış bir yaraydı. Asla huzurlu bir çocukluk geçirememiş, ailesinin yanında rahat, kendisi gibi olamamıştı. Kendini ifade etmekte zorlanmış, bir derdini anlatamaz olmuştu. Ömrü boyunca bunu üzerinde taşıyıp iyi bir evlat olamadığı için samimi bir çocuk olamadığı için vicdan azabı çekmişti. Bazen ailesine bazen de kendisine çok kızar, onlara layık birisi olamadığına inanırdı. Demiştin ya kapanmamış bir yaraydı bu. Şayet birisi el atsa, patlayacak bir volkan gibi hazırды patlamaya. Bunları düşünürken biraz daha vakit geçti. Kimse tek kelime etmiyor, herkes birbirine bakıyordu. Yavaş yavaş bilinci yerine geldiğinde babasının elindeki çantayı gördü. Kafasında taşlar yerine oturduğu anda hayatında ilk kez bu kadar rahat bir şekilde baktı babasının yüzüne. Çocukluğundan beri ilk defa aktı göz yaşları. Karanlıkta fark edememişti. Annesinin ve babasının yüzüne dikkatle bakıp inceledi. Çok yaşlanmışlardı. Babasının elinden yavaşça çantayı aldı. Elini attığı anda babası ve annesi kaybolmaya başladı. Hıçkırıklar içinde bağırdı ‘‘ baba! ‘‘ diye. Çantada ne olduğunu çantayı fark ettiği an anlamıştı. Önce haberi varmış gibi elini çantanın ön gözüne attı. İçindeki aynayı aldı ve yüzüne baktı. Kırışık yüzü, bembeyaz saçları... Sonunun böyle olacağını tahmin edemezdi. Oysa birkaç saat önceye kadar henüz otuzlarında, genç varlıklı bir adamdı. Çantanın büyük gözünü de açıp huzur içinde ölmek istedi. Sonra buna gerek kalmadığını düşündü çünkü biliyordu. Babası ondan çocukluğunu çalmıştı. Bütün fotoğrafları ve anıları toplayıp çantasına atmıştı. Yeniden deşmek istemedi yarasını. Açmadı çantayı. O da babasının pişman olduğunu anlamıştı. Babası da farkındaydı çocuğunun. Yaşlı adamın tek gayesi çocuğuna geçmişi unutturmaktı. Hatalarını bir anlamda telafi etmek istemişti. Babasının pişmanlığını anlayan adam işte bu sebepten huzur içinde, rahatlamış biçimde ölmeyi bekledi. İçindeki volkan patlamış, her yeri yakıp yüreğini söndürmüştü. Yavaş yavaş çekildi hisleri ve hafiflediğini hissetti. Tıpkı babası gibi kayboldu.

Efe Kerem Kezer

SİNEK İLACI ARABASI VE ÇOCUK

Küçük bir çocuk evinin önünde oturur ve arkadaşlarını izlemektedir birden bütün gün beklediği şey olur ve sinek arabası geçer, arkadaşları kaçıtır çocuksa sokaklarca sinek aracı arabasını kovalar sokağına döndüğünde arkadaşları ona :

-Neden o pis kokulu arabanın peşinden koşuyorsun o seni zehirliyor ?

-Olsun beni zehirlediği kadar zevk veriyor

Yılmaz Furkan Gurada

NARSİST

Gökyüzü portresinin resmedilmesini istiyor sanki bugün. Bir yanı ressamını beklerken eşsizliğinin tuvale dökülmesini isteyecek kadar narsist, bir yanı da her bir akşamın sıradan yansıması olduğunu düşünebilecek kadar özgüvensiz. Az biraz hüznü bolca da çelişkili... İnkâr edecek gibi lakin aşağılık kompleksi var kanımca, iddialı olmaktan çekinircesine bulutlarının uçlarını tedirgince kıvrımış. Düşüncelere açık. Övgülere kapalı. Somutluklardan soyutlanmış. Ressam olabilecek kişiliğin onu basit bulmasından da bir o kadar endişeli. Ama farkında değil yalnızca bu tarihin akşamına ait olduğundan. Sadece bu gece varlığının hükmünü özgürce sürebileceğinden. Aptallığı da kabullenemeyeceği farklı bir gerçek tarafı sanırım.

Beril Su Çıtlak

HAYATA DAİR

İnsan söze nasıl başlar bilmiyor ama sanırım bu gün biraz gerçeklikten bahsedeceğiz. İnsan hep kafasının içinde yaşar fakat kafasını kaldırdığında kulaklıklarını çıkardığında uzun yokuşlar siyaha çalan asfalt rengi sarı kokak lambalarının ışığıyla yere vuran koca ağaçların yapraklarının gölgesi, bir kuyrukta gibi uzanmış duran arabalar, Ay'ı bile kapatan uzun betonlar ve yokuşun sonunda parlayan bazı insan silüetleri ve sönük ışıklar. Bunları görünce insan nasıl da gerçekliğin farkına varıyor. Aslında hiçbir şeyin kafasındaki gibi olmayacağı gerçeği. Düşünüyor insan aslında ne kadar önemsiz bir toz zerresinden başka bir şey olmadığını insanlık tarihinde ve insanların arasında. Etrafına baktıkça betonlar şekil alıyor içlerine ışık geliyor içinde en az kendisi gibi dört beş insan olduğu hepsinin birer hayatı olduğu dünyada ise milyarlarca insanın onun gibi dünyayı gördüğü ve yaşadığı gerçeği. Herkesin kafasında ve yaşayışın da kendisi özeldir. Sanki dünya bir fps shooter oyunu ve kendisi baş karakterdir. Fakat hiçbir şey öyle değildir. İnsan büyüdükçe bu farkı daha çok anlar. İnsan yola çıkarken hayat denen yoldaki yoluna, ilk önce dünyayı kurtaracağım der sonra yıllar geçtikçe bu ülkemi kurtaracağım olur yavaş yavaş ailemi kurtaracağıma dönüşür ardından da acı son, kendimi nasıl kurtaracağıma döner. Müzik dinlemek, düşünmemeye çalışmak bunların hepsi dünyanın gerçekliğinden kaçma çabalarından başka hiçbir şey değildir. Hep acıyla geçecek hayat çemberine başlamak istemez sadece insan. Derler ya hani o sekiz beş, dört on iki vardiya sorumluluk hissi bunların hepsinden kaçır insan. Fakat bilmemektedir eninde sonunda hayatın gerçekliği yüzüne çarpacaktır bunun en çarpıcısı yukarıda bahsettiğim gibi anlık gelenlerdir. İnsan dediğimiz varlık bunları düşünürken bile müzik dinler çünkü gerçekliği düşünürken bile gerçeklikten kaçmak ister. İnsan kendisiyle yüzleşebildiği kadar insandır. Ümitsizlik bile aslında bunlardan biri olabilir. “ Ümitsiz durumlar yoktur ümitsiz insanlar vardır.” denebilir fakat bazen kabullenmekte bir çözüm yoludur çünkü dünya böyle işler. Dünyadaki her iş her çalışma bir kabullenıştır. Dünyada geçireceğin sayılı günlerini satmaktır bunu bilerek yapmaktır ve bu bir kabullenıştır. Baktığımızda dünya bu kadardır. Gerçekliği algılamak, inkar etmek, yüzleşmek, kabullenmek ve en son olarak alışmak. Verdiğimiz bütün kararlar buna dayanırlar.

Hayat , tecrübeler ne dersek diyelim tek bildiğimiz hepimizin bu konudaki kuşkularıdır.

İstedığınız kadar cesur olun her insan korktuğu an ya da umutsuz hissettiği an sığınacak bir şey arar.

Yılmaz Furkan Gurada

YOL

Durdu. Başını geriye çevirip iki saattir yürüdüğü onca yola baktı. Ucu bucağı görünmeyen dümdüz bir yol... Yorulmuştu. Ama bacakları değildi yorulan. Kafasının içiydi. Ne ara bu kadar yürüdüğünü bile anlamamıştı. Önüne baktı. Ama artık nereye gideceğini bilmiyordu.

Selin Acar

DEĞİŞİM

Zalim bir kral varmış bir de oğlu.

Kral bir gün oğlunu alıp ava götürmüştü. Ormanda avlanırken bir geyik görmüşler, kral silahı geyiğe doğrulturken oğlu babasına bunu yapmamasını söylemiş.

Babası: “Neden?” diye sormuş.

Oğlu o geyik ormanın bir parçası onu öldürmek yanlış demiş.

Geyik oradan koşarak uzaklaşmış, kral ve oğlu ormandan dönmek için yola koyulmuş. Kral yolda oğluna teşekkür edip:

“Bugün bana çok güzel bir şey öğrettin” demiş.

Oğlu: “ Nedir o?” diye sormuş , “Her canlının yaşama hakkı olduğunu” demiş. Kral oğluyla yaşadığı bu olaydan sonra değişmiş, krallığında refah, huzur artmış, insan hakları uygulanmış.

Eren İnce

KARANFİL

Çiçekleri önüne bıraktı ve karşısına oturdu. Sessizlikle onu dinleyen sevgilisine çevirdi bakışlarını "Hatalı olduğumu biliyorum, geç olmadı değil mi? "

Bozulmayan sessizlik rahatsız etmişti onu, ona getirdiği karanfillerden birini alıp kokladı ve cebine koydu "Bir daha asla eskisi gibi olamayacak olsak da bu koku sen gibi hissettiriyor. "

Cebine koydu karanfili, ve ayağa kalktı. Yürüdükçe kollarından dökülen topraklar ve mezarlığın soğuk havasıyla her şeyini bırakıp gitti.

Betül Özlem Abdullahoğlu

PALET

Beni maviye boyadın
Kendini kırmızıya
Mavi olduğum için sevildim
Mor olacağımız aklına gelmedi

Eylül Avcıoğlu

KÜÇÜK ADIMLAR

Attım ona küçük küçük adımlar. O da attı bana küçük küçük adımlar. Attık birbirimize küçük adımlar. Ortada buluşuruz sanmıştım. Farklı yönere yürüyormuşuz...

Sıla Akarsu

KIŞ

Kış soğuktur, hoyrattır, serttir. Aynı zamanda bir o kadar da huzurlu. O, bir mevsim olsaydı kış olurdu. Aralık ayı başlarında tatlı, narin, huzurlu, güzel bir kar tanesi olur; kalbini ısıtır. Eline kahveni alır onu seyredersin. Seni mutlu eder. Ocak ayında soğuktur, serttir. İşlerini zorlaştırır, kırar seni, yıpratır. Yıpranmış olan sen, onu unutmaya çalışırsın ama yapamazsın. Her seferinde kendini hatırlatır sana. Gerek kar olarak yağar gerekse o soğuğunu öyle bir yüzüne çarpar ki unutman imkansızlaşır. Şubat sonlarına doğru sessizdir, vardır ama kendini çok hissettirmez. Hayatından hiçbir şey olmamış gibi çekip gider. Sen ise gidişini izler, onu özlersin. Bir sonraki kışı sabırsızlıkla beklersin. Çünkü en sevdiğin mevsimdir o, en sevdiğin mevsimdir kış.

Zeynep Dikmen

EL ELE

Berber el ele tutuşup yürümeye başladık. Onun eli bana huzur veriyor. Sanki mutluluğum onun ellerinde saklı. Bir elin nesi var, iki elin sesi var.

Burak Kılıç

AĞUSTOS BÖCEĞİ

Günlerden bir gün ağustos böceği yolunda giderken bir atla karşılaşmış. At tam üstüne basacakken ağustos böceği bağırması: “Hey Hey! Koca adam beni ezecektin.” At da ona bakıp: “Seni bücür seni, hem ayağımın altında dolaşıyorsun hem de bana bağıryorsun.” Altta kalmak istemeyen ağustos böceği de “Haklı olsaydın sazda saman utanmasan üstüme basacaktın koca Hasan.” demiş.

Muhammed Mustafa Kızılhan

BADEM

Bir gün Salim madene doğru yol alır ve bütün köylüler Salim'e bakıp gülerler. Nedense Salim'e kimse Salim demez. Bazıları Zalim bazıları da Balim der. Bunun nedenini merak eden Badem köylülere sorar:

- Neden herkes Salim'e farklı şekilde sesleniyor?

Köylüler arasında bir sessizlik oluşur ve herkes Badem'e bakar. O sırada Salim madenden çıkıp Badem'e garip bir şekilde göz kırpar.

Alim Adem Kürkcüoğlu

Geleceğe Işık Tutacak Kadınlar

“Ey Kahraman Türk Kadını, sen yerde sürünmeye değil; omuzlar üstünde yükselmeye layıksın.” Mustafa Kemal’in de dediği gibi, Türk kadınları.

Takvimler 8 Mart 1921’i gösteriyor: Dünya Kadınlar Günü. Emekçilerimizin, annelerimizin, kız kardeşlerimizin, çocuklarımızın, kızlarımızın, kadınlarımızın günü. Türkiye’de ilk defa 1921’de, 2 komünist kız kardeş Rahime Selimova ve Cemile Nuşirvanova sayesinde duyurulmuş kadınlarımızın günü.

Kurtuluş Savaşı’nda, İnebolu’dan Kastamonu’ya cephane taşıyan elleri yara bere içinde her şeyi göze almış Türk kadını Şerife Bacı’nın; tıpta birçok hastalığın tedavesine yardımcı olan radyoaktiviteyi bulup faydalı olmak için son savaşında kahramanca ölen Marie Curie’nin; Türkiye Cumhuriyeti’nin ilk tarih profesörlerinden Afet İnan’ın; her gün yanı başımızdan ayrılmayan en yakın arkadaşımızın, annelerimizin günüdür 8 Mart.

En büyük sıkıntılarda içten bir gülümsemeyle kalplerimizi ısıtarak iyileştiren kadınlarımızın günüdür. Sadece 8 Mart değil, her gün emekçilerimizin günüdür. Fakat bazı kadınlarımızın değeri toplumda pek bilinmemektedir. Son günlerde cinayetin arttığı, şiddetin yaygınlaştığı bu dönemde kadınlarımız zulme uğramaktadır, acı çekmektedir. Feryatları içimize işler, çoğu zaman yangın ateşi misali yakar bizi. Fakat bize öğretilmemiş miydi cennetin annelerimizin ayaklarının altında olduğu, kadınların birer çiçek olduğunu söylememişler miydi?

Bir gülüşünde saklı umut tohumları, sevgisiyle sarar karanlık geceleri. Kadın umudu yeşerten bahar mevsimi, kadın yaşamın renkli paletinden resmedilmiş bir tablo. Kadın, duyguların en zarif notalarla döküldüğü bir melodi; kadın, toplumun örüldüğü kumaşın en güzel ipliği. Kadınlarımız anlam taşıyor yaşama.

Özünde sevgiyle dolmuş bir anlam...

Kader Anahtarı

İrem okuldan çıkıp evine doğru yürümeye başlamıştı ama içinde garip bir his vardı ,izleniyormuş gibi hissediyordu. Derken yavaş yavaş gözleri karardı, Gözlerini açtığında beyaz bir odada yalnızdı bir sandalyeye demir zincirler ile bağlıydı odaya bir adam girdi ve konuşmaya başladı.

- Demek uyandın genç bayan .

İrem-kimsin sen ve benden ne istiyorsun ?

Selim- Kendimi tanıtmayı unuttum, Ben selim ve senden ne istediğime gelecek olursak bunu şimdilik bilemeyeceksin.

“Adamın kulağındaki cihazdan sesler gelmeye başlar ve adam onun ile konuşur.”

Selim- Anlaşıldı efendim, Açık ve net .

“Adam tekrar ireme dönüp konuşur.”

Selim- En büyük hayalin ne ?

İrem- Şaka yapıyorsun değil mi?!

Selim- Gayet ciddiyim .

İrem-Söylemeyeceğim!

Selim- Benim sabrımı sınama çocuk konuş .

Selim ne ona zarar verebilir ne konuşturmayı başarabilir bunun için birisiyle konuşur ve işi halledemediğini söyler ve odadan ayrılır.

İçeriye bir kadın girer saçları kar kadar beyaz gözleri gümüş rengidir vücudunda eskiden orda yaralar olduğunu belirten bir çok iz vardır, Kadın ireme doğru eğilir ve konuşmaya başlar .

Kadın- Neden inat ediyorsun küçük kız sadece ufak bir şey .

İrem- Ne yapacaksın sen benim hayalimi?

Kadın-Ben lafı dolandırmayı sevmem intikam için .

İrem-Kimden alacaksın bu intikamı.

“ İrem sesinin güçlü çıkmasını ummuştur ama sesi oldukça zayıf ve korkakça çıkmıştır.”

Kadın- Hayattan elbette o anahtarı bize göndererek hayatımı ailemi arkadaşlarımı her şeyimi elimden alan o hayattan.

İrem- Nasıl alacakmışsın peki bu intikamı .

Kadın- Gece gündüz saatini hatırlıyor musun ? Onu ben yaptım o adamın o gün o saati bulmasını sağladım böylece önce hayallerini gerçekleştirir sonra hayatlarını mahvederim .

İrem- İyide bunu nasıl yapıyorsun, Çok uçuk hayalleri nasıl gerçekleştiriyorsun?

Kadın- Kader anahtarı her şeyi halleder genç hanım şimdi sıra sende .

İrem bir anda kan ter içinde uyanmıştır evinde yatağındaydı her şey sadece bir rüyaydı ama rüyada kadının taktığı kolye komodinin üzerinde duruyordu .Kolyeyi görünce kızın aklından şunlar geçti: “Her şey bir rüyaydı değil mi?”

İclal Ecrin Keleşoğlu

Dalgaların sesi,

Denizin en saf duygularını anlatan mavisinde,

Bir yolculuk başlar içimdeki denizde.

Sert bir rüzgar eser.

Anılarımı taşıyordu bu rüzgar.

Acımadan savuruyordu.

Gözlerim dalgalarda kendini arar.

İçimdeki öfkeyi söndürebilir mi bu dalgalar?

Yanılsamalarla dolu ruhların boğulduğu sulara,

Anlamak için yüzerim derinlere doğru.

Düşündükçe dalgalara rağmen daha derine inerim.

Her dalga bir hatıra, her dalgada bir arayış.

İçimdeki fırtınalarla baş başayım.

Kusurlarımı sulara bırakıp temizlerken,

Ruhumun derinlerine yüzüyorum.

Denizin sükuneti ruhumda yankılanır.

Sakinleşmek bilmeyen rüzgar eser durur.

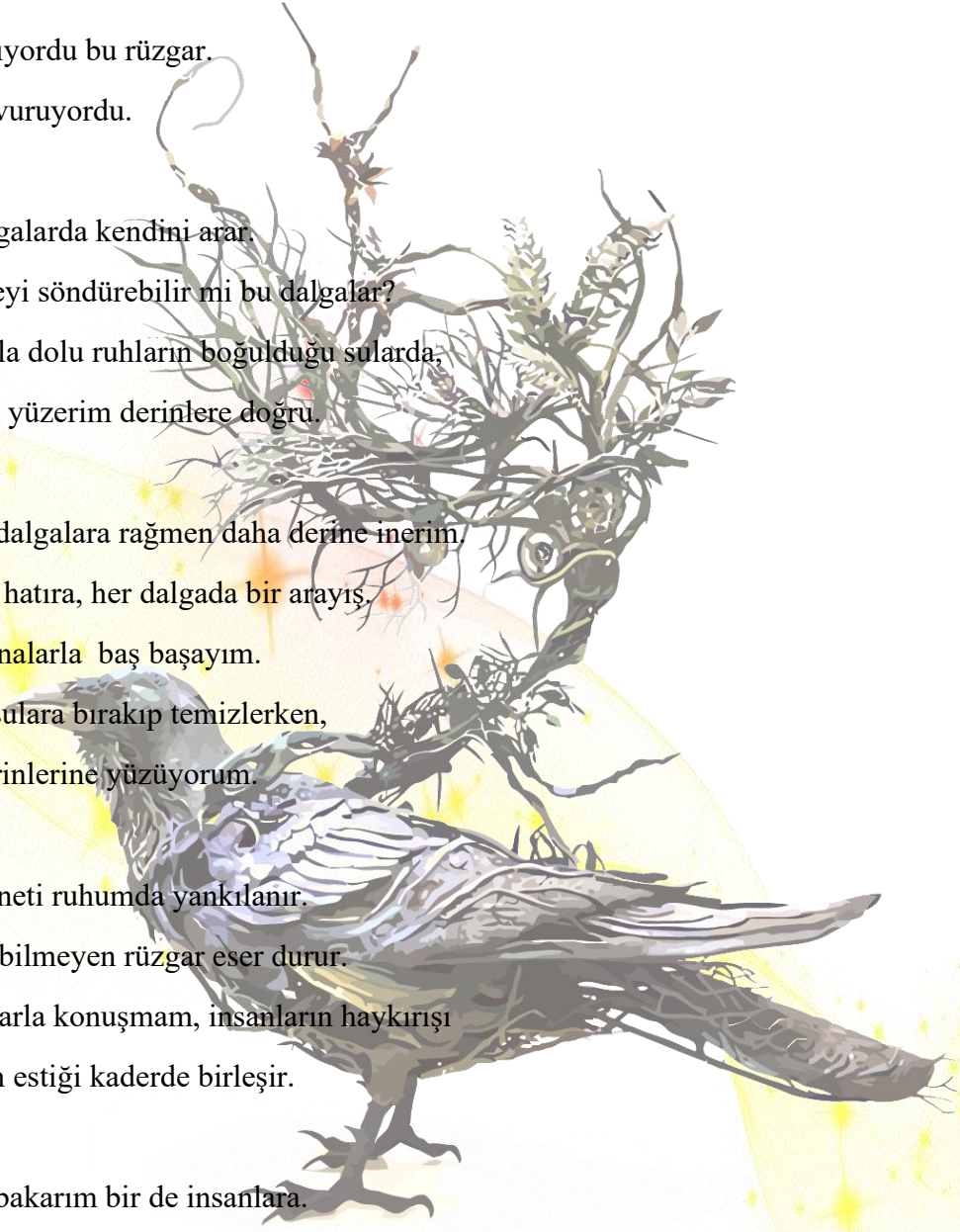
Benim dalgalarla konuşmam, insanların haykırışı

Aynı rüzgarın estiği kaderde birleşir.

Bir kendime bakarım bir de insanlara.

Duyabiliyorum henüz kendilerine duyuramadıkları seslerini.

Belli ki dalgalar da istemiyordu dinlemeyi.

Kim bilir anlatma çabaları bundandır.

Boğuluyorlar fırtına misali sert gerçeklerde.

Bu sebeptendir dalgaların öfkesi.

Oysa deniz bile kabullenemedi gerçeği göremeyeni.

Ne kadar kızsam da insanlar anlattı bana

Dalgaların anlatamadığı gerçekleri.

Denizde kaybolmuşken yardım eden oldu mu?

Bu denli mi alışmışım sert dalgalara?

Dalgalar mı duymuyordu beni,

Ben mi anlatamıyordum kendimi?

İçimdeki deniz bir yolculuk,

Dalgalarla buluşup hakikate kavuşmak...

Denizdeki bu yolculuğum

Unutturdukları benliğimi bulmak.

Hanzade Tengillimoğlu